

தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வின் வளர்ச்சியில்
ஆங்கில இலக்கியத்தின் பங்கு

*The Influence of English Literature on the
Development of Tamil Literary Criticism*

894.811

கனக

C. KANAGANAYAKAM

Asst. Lecturer

Dept. of English, Jaffna Campus

To.

Prof. K. Indrapala

With kind regards,

Kanoganayakam

894.811

കാതക

முன்னுரை

“இலக்கியத்தை விமர்சனம் செய்வது தமிழுக்கே புதிய சரக்கு. தண்டியலங்காரம், ஒப்பிலக்கணம் இவற்றின்ஜீவிதத்தைக் கொண்டு, தமிழுக்கு இலக்கிய விமர்சனம் புதிதல்ல என்று சாதித்து விட முடியாது. ஏனைய நாட்டு இலக்கியங்களின் மேதாவிடாகத்தோடும் தத்துவங்களோடும் நம்நாட்டின் இலக்கிய தத்துவங்களையும் அசுர சாதனைகளையும் எடைபோடுவது இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலேதான் தலையெடுத்திருக்கின்றது.”**

ரகுநாதனின் இந்தக் குறிப்பு பின்வரும் இரண்டு முக்கிய விடயங்களை உணர்த்துகிறது. முதலாவதாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் முற்காலத்தில்தோன்றிய உரை கூறும் மரபை இலக்கியத்திறனாய்வு என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்ளும் தன்மை சில திறனாய்வாளரிடையே காணப்பட்டது. இரண்டாவதாக மேல்நாட்டு இலக்கியக்

கோட்பாடுகளை அடித்தளமாகக் கொண்டு தமிழில் வளர்ந்த இலக்கியத்திறனாய்வு உண்மையாக 20ம் நூற்றாண்டுக்குரிய ஒரு நிகழ்வாகவே காணப்படுகிறது.

முதலாவது குறிப்பைப் பொறுத்தவரையில் தற்கால இலக்கியத்திறனாய்வைப் போலன்றி முற்காலத்தில் தோன்றிய உரை கூறும் மரபு முற்றிலும் வேறுபட்ட சூழலில் தோன்றி இலக்கியத்திறனாய்வு என்ற கோட்பாட்டிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்ட ஒரு தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய எழுந்தது. நச்சினர்க்கினியர், கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு, சிந்தாமணி ஆகியவற்றுக்கும் பரிமேலழகர் திருக்குறளுக்குப் பேராசிரியர் தொல்காப்பியத்துக்கும் எழுதிய உரைகள் அமைப்பு ரீதியாகவும், சொல் ரீதியாகவும் ஆராயப்பட்ட உரைகட்டு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகின்றன. எனினும் இவ்வரையாசிரியர் இந்நூல்களின்

*—ரகுநாதன் S. இலக்கிய விமர்சனம். சென்னை (1948)

தரத்தை மதிப்பிடுவதையோ அல்லது அவற்றைப் பற்றற்ற ரீதியில் நோக்குவதையோ தம்முடைய முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொள்ள வில்லை. இந்நூல்களுக்கு மேலும் விளக்கம் கூறுதலையும், இவற்றைப் புகழ்ந்து கூறுதலையுமே இவ்வரை நூல்களிற் காணலாம். மேலும் வழக்கொழிந்த, தெளிவற்ற சொற்களுக்கு விளக்கம் கூறி இலக்கணத்தையும் விபரித்துக் கூறியுள்ளார்கள்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் முழுமையாக நோக்குமிடத்து உரைகள் வகிக்கும் பங்கினைப் புறக்கணிக்க முடியாது. எனினும் இவற்றின்கண் இலக்கியத் திறனாய்வின் அடிப்படைப் பண்புகள் அடங்கியுள்ளன என்று வாதிப்பது பொருத்தமானதன்று.

20 ம் நூற்றாண்டில் இலக்கியத் திறனாய்வு தொடர்பாக எழுந்த நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் மதிப்பிடுவதோ அல்லது விமர்சிப்பதோ இக்கட்டுரையின் முக்கிய நோக்கமல்ல. தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வின் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் வரலாற்றின் பின்னணியில்

அமைத்தலும், ஆங்கில மொழி. அதன் இலக்கியம், அதன் இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள் ஆகியவை தமிழ் இலக்கிய ஆய்வியல் நோக்குகளில் எத்தகைய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின என்று ஆராய்தலும், இத்தகைய செல்வாக்கு தவிர்க்க முடியாத ஒருநிகழ்வு என நிரூபித்தலுமே எமது ஆய்வின் முக்கிய நோக்கங்களாகும். ஆங்காங்கே தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வின் தரத்தைப் பற்றியும் அதன் முக்கிய குறைபாடுகள் பற்றியும் எமது அறிவிற் செட்டியவரையில் சில மேலெழுந்த வாரியான குறிப்புக்களைத் தந்துள்ளோம்.

ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வில் காணப்படுவது போன்ற காலரீதியான பாகுபாட்டினைத் தமிழில் மேற்கொள்வது எளிதான விடயமன்று. ஆங்கில இலக்கியத்தை நோக்கும் போது அங்கு ஒவ்வொரு காலப்பிரிவினும் திறனாய்வாளர் ஒரு பொதுவான தாக்கத்திற்குட்பட்டோ அல்லது ஒரு பொதுவான கோட்பாட்டைக் கையாண்டோ செயற்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். தமிழைப்

பொறுத்தவரையில் இலக்கியத் திறனாய்வு ஒரு புதிய திருப்பு முனையாக அமைந்தது. ஆங்கிலத்தினூடாகப் பிறநாட்டு மொழிகளின் செல்வாக்கு தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வாளரை எட்டியமையால் இலக்கியத் திறனாய்வுத் துறை பல்வேறு முறைகளின் அடிப்படையில் வளரலாயிற்று. ஆகையால் தமிழில் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியிலும் பொதுவான ஒரு அம்சத்தின் அடிப்படையில் இலக்கியத் திறனாய்வு மேற்கொள்ளப்படவில்லை. எனவே தமிழைப் பொறுத்தவரையில் இலக்கியத் திறனாய்வை வளர்ச்சிக் கிரமத்தில் முழுமையாக நோக்கி எத்தகைய கோட்பாடுகள் இழையோடியுள்ளன என்று குறிப்பிடுதலே ஏற்புடைத்தாகும்.

மேல்நாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகட்கமைய தமிழில் இலக்கியத் திறனாய்வு உருவாக வழிவகுத்த காரணிகள்.

19ம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஏற்பட்ட பல்வேறு மாற்றங்களின்

விளைவாகவே தமிழில் இலக்கியத் திறனாய்வு என்று தற்போது நாம் கருதும் ஒரு புதிய இலக்கிய நெறி தோன்றி வளரலாயிற்று. இம்மாற்றங்களின் பயனாக அறிவியற்றுறையில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி இலக்கியத் திறனாய்வு என்ற இந்தப் புதிய இலக்கிய மரபின் தோற்றத்துக்கு வழிவகுத்தது.

19ம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியர் ஆட்சி இந்தியாவில் வலுப்படுத்தப்பட்டதன் விளைவாக சமுதாய, கல்வி அமைப்புக்களில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின.

“பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆட்சி முழுவதும் ஆங்கிலேயர் கைக்கு வந்ததும் உள்ளூர் நிலையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. தோமஸ் மன்ரோவின் நிருவாக மாற்றங்கள் இதற்குக் காரணமாக விருந்தன. அரசியல் மாற்றங்கள், ஆங்கிலக் கல்வியின் வருகை முதலியன தமிழ்ச் சமுதாயத்தைத் தாக்கின. சமுதாயத்தின் மேல்தளத்திலிருந்தோரே இம் மாற்றத்தினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆங்கிலக் கல்வியினாலும், மேலாட்டுத்

தொடர்பினாலும் மேலாட்டு இலக்கிய வகைகள் தமிழ் நாட்டிற் கையாளப்பட்டன' 1

தொடர்ந்த நூற்றாண்டில் மானிய சமுதாயம் தளர்ச்சி யுறுவதற்கு ஏதுவாக இருந்த காரணிகளை இக்கூற்று எடுத்துக் காட்டுகின்றது. தொழிற்சாலைகளும், நகரங்களும் விருத்தியுற்றதன் பயனாக சமுதாயத் தொடர்புகள் அதிகரிக்கவே காலக்கிரமத்தில் மானிய அமைப்புமுறை தேய்ந்து போக வர்த்தகத்தை மையமாகக் கொண்ட ஒரு புதிய சமுதாயம் உருவாகியது. இந்த மாற்றங்களும் அதன் விளைவுகளும் இக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியத்தைப் பாதிக்க ஆரம்பித்ததும் புதிய இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும் மதிப்பீட்டு முறைப்பாடுகளையும் அறிஞர் கையாள்வது தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. இதை மேலும் விரித்து ஆராய முன்னர் ஆங்கில மொழியின் வருகையும், கிறிஸ்தவ மதத்தின் செல்வாக்கும் தமிழ் இலக்கியத்தை எவ்வாறு மாற்றியமைத்தது என்று மேலோட்டமாகக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாகும். மக்கோலையும், பிரித்தானிய அரசாங்கமும் செய்த சீர்திருத்தங்களின் பயனாக ஆங்கிலம் மட்டுமே பெரும்பாலான பாடசாலைகளில் போதன மொழியாக அமைந்தது. இத்துடன் தென் இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் பிரச்சாரத்தை அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கல்விக் கூடங்கள், ஆதி தொட்டு இருந்த கல்வி முறையில் பெரும்மாற்றங்களை உண்டாக்கின. இதுவரை காலமும் பிறப்புரிமையால் ஒரு சிலருக்கே கல்வி உரிமையாக விருந்தது இங்ஙனம் பெறப்பட்ட கல்வி தொழிலையோ அன்றி சமுதாயத் தேவைகளையோ அடிப்படையாகக் கொள்ளாது, அறிவு விருத்தியை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருந்தது. ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதன் விளைவாக இந்நிலைமை மாறி தொழிலால் சமுதாயத்தின் மேல்மட்டத்திற்கு வந்த மக்களுக்கும் கல்வியில் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக

1-சிவத்தம்பி கா. தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

வேலை வாய்ப்புகள் அதிகரிக்க சமுதாய இடப் பெயர்ச்சிகளும் அதிகரிக்கலாயின. ஆயினும் இக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட மக்கோலையின் சீர்திருத்தங்கள் கல்வியைச் சனநாயக அடிப்படையில் அமைக்கவில்லை என்பது நினைவுகூரத்தக்கது. கல்வி வாய்ப்புகள் சமுதாயத்தில் வசதி பெற்ற ஒரு சிலருக்கே எட்டுவதாக அமைந்த பொழுதிலும் இதன் பெறுபேறுகள் சமூக அமைப்பினையே மாற்றியமைக்கக் கூடியதாக அமைந்தன. படிப்படியாக மக்களிடைய வளர்ந்து வந்த அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியும் சுதந்திர இயக்கமும் ஓரளவுக்கு ஆங்கிலத்தின்பாதிப்பாகவே தோன்றியதெனலாம். "ஆந்திய வரலாறு இதுவரை காணாத அளவுக்குப் பல பகுதிகளையும் ஒருங்கிணைத்து பல்வேறு அரசுகளுக்கிடையில் பொதுக் குறிக்கோள்களை உருவாக்கி சுதந்திர இயக்கத்துக்கு அத்தியாவசியமான தலைவர்களை வசதி பெற்ற மக்களிடையே தோற்றுவித்தது" 2

சுதந்திர இயக்கத்தின் ஒரு அங்கமாக அமைந்த தேசிய இயக்கம் இந்தியாவின் தொன்மையான பண்பாட்டின் சிறப்பையும் நிலைநாட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது. ஆங்கிலக் கல்வியின் விளைவாக அறிஞர் தமிழைப் பலபுதிய கோணங்களில் ஆராய்ந்து தமிழின் மேன்மையை உணர்த்த வழிவகுத்தது. இந்த இயக்கத்தின் எதிரொலியைப் பலதுறைகளிலும் உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

அச்சியந்திரத்தின் வளர்ச்சி, அறிஞர் ஆங்காங்கே தேடுவாரற்று மறைந்து கொண்டிருந்த ஒலைச்சுவடிகளைப் பெற்று அவற்றை அச்சவாகனமேற்ற உதவியது. இவ்வோலைச் சுவடிகளைத் தொகுத்து வெளியிடும் ஆற்றலைத் தமிழறிஞர் பெறுவதற்கு அவர்களின் ஆங்கில அறிவு பெரிதும் உதவியாக அமைந்தது. சி. வி. தாமோதரம்பிள்ளை 1885இல் தொல்காப்பியம் பொருள்தி காரத்தையும்

2-C. ஜேசுதாஸனும், H. ஜேசுதாஸனும் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, திருவாந்தரம் 1960.

1893 இல் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தையும் தொகுத்து வெளியிட்டார்.'³ இக்காலப் பிரிவில் பிரபலம் பெற்ற டாக்டர் சாமிநாத ஐயர் சிந்தாமணி (1887) பத்தப்தியாடு (1889) சிலப்பதிகாரம் (1892) புறநானூறு (1894) மணிமேகலை (1898) பதிற்றுப்பத்து (1904) ஆகிய நூல்களுக்கு அச்சவடிவம் கொடுத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் சேவை புரிந்தனர். இவருடைய புலமைக்கும் அயராது முயற்சிக்கும், தமிழ் உலகம் தலைவணங்கும் அதேவேளையில் ஆங்கிலக் கல்விப் பின்னணி அவருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்திருக்கும் என்பது மறுக்க முடியாததொன்றாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் ஜேசுதாஸன் இவரைப் பற்றிக் கூறுகையில் "இவருக்கு ஆங்கில மொழி தெரியாதிருந்த பொழுதிலும் இவருடைய வெளியீடுகள் பிரபலம் பெற்ற ஆங்கில வெளியீடுகளின் அடிச்சுவட்டில் உருவாகி சொற்களஞ்சியமும்,

பாடபேதங்களும் கொண்ட முழுமையான பதிப்புக்களாக விளங்குகின்றன"⁴ என்று கூறிச் செல்கிறார்.

ப. சுந்தரம்பிள்ளை, நல்லசாமிப்பிள்ளை ஆகியோரது மொழிபெயர்ப்புக்களையும், ஆக்க முயற்சிகளையும் இங்கு குறிப்பிடல் வேண்டும். இவர்களுடைய கட்டுரைகளில் ஆதி இலக்கியங்களைப் புதிய பாணியில், ஆங்கிலப் பின்னணியில் நோக்கும் பண்பை ஆங்காங்கே காணக்கூடியதாகவுள்ளது. சுந்தரம்பிள்ளை எழுதிய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் சில அடிக்கற்கள்', ஞானசம்பந்தர், மனோன்மணியம் ஆகியவற்றின் காலம் ஆகிய நூல்களைத் திராவிடப் பண்பாட்டின் தொன்மையை நிலைநாட்டும் பொருட்டு அவர் ஆரம்பித்த இலக்கிய இயக்கத்தின் விளைவுகள் எனக் கொள்ளலாம். ஆங்கில மொழி, ஆங்கில இலக்கியம் என்பவற்றின் பாதிப்பினால் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியில் எத்தகைய மாற்றங்கள்

3-A. V. சுப்பிரமணிய ஐயர், தமிழ் ஆராய்ச்சியின் கதை 1959.

4-C. ஜேசுதாஸனும் H. ஜேசுதாஸனும் --op. cit.

ஏற்படலாயின என்பதை விளக்குவதற்கு இவருடைய மொழிபெயர்ப்புக்களும், ஆக்க எழுத்துக்களும் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

கம்பராமாயணம் போன்ற பெருங்காப்பியங்கள் ஆங்கில இலக்கிய அறிவின் விளைவாகப் புனர்வாழ்வு பெற்று புதுமெரு கூட்டப்பட்டன. வெங்கட ராமஐயர், வ. வே. சு. ஐயர் முதலிய பல அறிஞர் கம்பராமாயணத்தைப் பற்றிப் பல சிறந்த நூல்களை எழுதியுள்ளார்கள். ராமாயணம் தென்னிந்தியாவிற்கு மட்டும் உரியதாக அமையாது வடமொழியிலும் காவிய அமைப்புப் பெற்று நிலைத்து நின்றமை தமிழறிஞர் அதற்குக் கூடியளவு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதற்கு ஒரு காரணமாக அமைந்திருக்கலாம்.

ஆதி இலக்கியங்களுக்குப் புதுவாழ்வு கொடுக்கும் இதே பண்பினை மறைமலை அடிகளின் முல்லைப் பாட்டுடையார்ச்சியிலும், பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியிலும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இவற்றிலும் தமிழின் தொன்மையை எடுத்தியம்பும் அடிப்படை நோக்

கத்தை அவதானிக்கலாம்.

இந்நூல்களை ஆராய்வதில் மறைமலை அடிகள் கையாண்டிருக்கும் புதிய கோட்பாடுகள் 20-ம் நூற்றாண்டின் இலக்கியத் திறஞ்சுவக்கு எங்ஙனம் வழிகோலின என்பதையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் கிறிஸ்தவமதத்தைப் பரப்புவதில் பாதிரிமார் காட்டிய ஊக்கம் தமிழ் உரைநடையின் வளர்ச்சிக்குப் எத்துணை உதவி புரிந்தது என்பது யாவரும் அறிந்ததே. இக்காலத்தில் குழந்தைப்பருவத்தில் இருந்த உரைநடையைத் திறமையோடு கையாள்வது கவிஞருக்கே கூடினதாக அமைந்தது. வீன்ஸ்லோ வெளியிட்ட தமிழ் ஆங்கில அகராதியின் (1862) முன்னுரையில் அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: "தமிழினுடைய வசனநடை இன்னும் உருவடையா நிலையில்தான் இருக்கிறது அதனைச் சரியாக உருப்படுத்துவதற்கு அறிஞர்கள் செய்யும் முயற்சி நல்ல பலன் தரும். சுதேசிகள் பலர் பாக்களை விரைவாகப் பாடக்கூடியவர்களாக இருந்தும் பிழையின்றி வசனம் எழுதத்

தெரியாமலிருக்கிறார்கள்"1 பொதுமக்களோடு தொடர்பு கொள்வதற்கு ஏற்ற இலக்கிய வடிவம் உரைநடையே அன்றிக் கவிதையல்ல என்பதைக் கிறீஸ்தவப் பாதிரிமார் உணர்ந்து பல சிறுகதைகளையும் கட்டுரைகளையும் உரைநடையில் வெளியிட்டனர். Dr. கோஸ்டுவெல்லண, போப், எலிஸ் முதலிய பலர் கவர்ச்சிசீரமான உரைநடைபைக் கையாண்டு கிறீஸ்தவத்துக்குப் பெருமை தேடியும், இந்து சமயத்தின் குறைகளை எடுத்துக் காட்டியும் வரலாயினர். தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் வாழ்ந்த இந்து சமயப் பெரியார்களும், அறிஞர்களும் இம்முயற்சிகளைக் கண்டித்து உரைநடையில் எழுத ஆரம்பித்தனர். இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஆறுமுக நாவலர் குறிப்பிடத்தக்கவர். இங்ஙனமாக ஏற்பட்ட சமயப் பூசல் ஒரு புறம் இருக்க அதன் உபவிளைவாக ஏற்பட்ட உரைநடை வளர்ச்சியே இக்

கட்டுரையில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது.

இவ்வேளையில் புனைகதைகளும் தமிழில் கூடியளவில் வெளிவரலாயின. சமுதாய, பொருளாதார நிலைமைகள் இத்தகைய வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற ஒரு குழலை அமைத்துக் கொடுத்தன. "வணிக விவசாயமும், கைத் தொழில் வளர்ச்சியும் நிலமானிய அமைப்பின் சிதைவுக்குக் காரணமாக அமைந்தன. நிலமானிய முறை மாறத் தொடங்க, அம்முறையின் சிறப்பம்சமான கூட்டு வாழ்க்கை சிதையத் தொடங்கிற்று. குடும்பம், குலம் என்ற சமூக நிறுவனங்களின் முக்கியத்துவம் குன்றத் தொடங்கின. தனி மனிதன் முக்கியமானவனானான். புதிதாகத் தோன்றிய பொருளாதார உறவுகள் புதிய சமூக உறவுகளை ஏற்படுத்தின இப்புதிய சமூக உறவுகளை எடுத்துக் காட்டுவதற்கு வழக்கினிருந்த இலக்கியங்கள் வலுவற்றவையாக இருந்தன. இருக்கவே பாரம்பரியக் கதைகளின்

1. S. வெங்கடசாமி 19ம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம் சென்னை, 1962.

வழியாகப் புதிய இலக்கிய வகையொன்று தோற்று விக்கப்பட்டது. அப்புதிய இலக்கிய வகையே புனைகதை' 6

மேற்கூறப்பட்ட காரணிகள் யாவுமீ நாவல், சிறுகதைவளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக நின்றன. அகிலன், விந்தன் முதலியோரது நாவல்களில் நகரங்களில் வாழும் நடுத்தர மக்களின் நிலைமையும் அவர்களை எதிர்நோக்கிய பொருளாதார தாக்கங்களும், அவர்களது சமூக இடப் பெயர்ச்சியும் முக்கிய கருப்பொருள்களாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. மேலும் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளின் வார இதழ்கள் ஆகியன புனைகதையின் வளர்ச்சியைத் தூண்டும் காரணிகளாக அமைந்தன. உரைநடையில் எழுத விரும்பிய வர்கட்கு இவை போதிய சந்தர்ப்பங்களைக் கொடுத்தன. பண்டைய காவியங்களின் எளிமையான கதாபாத்திரங்கள், இவற்றில் தலைவனின் இடத்தைப் பெற்றன. ஒரு புறம் பெருந்தொகையான மக்கள் புனைகதைகள் படிப்பதில் ஆர்வம் காட்டினர்.

மறுபுறம் இலக்கியக் கோட்பாடுகளும், மதிப்பீட்டுத் தராதரங்களும் மாற்றம் பெறலாயின. இத்தகைய வளர்ச்சிகள் முக்கியமாக மேல்நாட்டுச் செல்வாக்கின் விளைவாக ஏற்பட்டமையினால் இவற்றை ஆராய்ந்து உணரும் முறைகளும் மேல்நாட்டிலிருந்தே பெறப்பட்டன. முக்கியமான தாக்கம் ஆங்கில மொழியிலிருந்து ஏற்பட்ட பொழுதிலும் தமிழ் எழுத்தாளரும், திறனாய்வாளரும் ஓரளவிற்கு பிரான்சிய ரஷ்ய எழுத்தாளரின் முயற்சிகளைப் பற்றியும் அறிந்திருந்தனர். ஆயினும் இத்தகைய ஐரோப்பிய செல்வாக்கு ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்புக்களினூடாகவே தமிழ் நாட்டிற்கு பரவியது. உரைநடை, பெருகிய அதேவேளையில் ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளின் சாயலோடு தமிழிலும் இலக்கிய விமர்சனம் என்னும் புதிய துறையில் அறிஞர் காலெடுத்து வைத்தனர். ஆங்கில மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் புலமை பெற்ற அறிஞர் பலர் இலக்கியத் திறனாய்வில் ஈடுபட்டு

6. கா. சிவத்தம்பி, op. cit.

குறிப்பிடத்தக்க திறனாய்வு ஆக்க எழுத்துக்களை வெளியிட்டனர். இதனை விபரமாகப் பின்னால் அவ தானிப்போம்.

இலக்கியத் திறனாய்வு இக்காலகட்டத்தில் ஒரு முக்கிய நெறியாகப் பரிணமிக்க ஏதுவாக இருந்த வேறு காரணிகளையும் இவ் விடத்தில் சுட்டிக் காட்டுவது பொருத்தமானதாகும். கிறிஸ்தவப் பாதிர்மார் தம்முடைய முக்கிய குறிக்கோளாக சமயப் பிரசாரத்தைக் கொண்டிருந்த பொழுதிலும் அவர்களுள் சிலர் காலக்கிரமத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தினால் கவரப்பட்டுப் பல நூல்களை மொழிபெயர்க்க ஆரம்பித்தனர். வண. போப் திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தமை இத்தகைய முயற்சிக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். சுந்தரம் பிள்ளையின் மனோமணியத்தின் கருப்பொருள் லிட்டனின் 'Secret way' யில் இருந்து பெறப்பட்டது. இவ்வாறே மறைமலை அடிசலின் நாக நாட்டரகி ருமுதலல்லி, என்னும் நாவலுக்கும் ஆங்கில எழுத்தாளர் றேனோல்டின் நாவல் ஒன்றிற்கும் இலையெயுள்ள தொடர்பை

அறிஞர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். இவை போன்று பல மொழிபெயர்ப்புகள் இக்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இம் மொழிபெயர்ப்புகள் பிறநாட்டறிஞர் தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்பால் எந்தளவிற்குக் கவரப்பட்டனர் என்பதைக் காட்டுவதோடு இந்நூல்கள் எங்ஙனம் முற்றிலும் வேறுபட்ட சூழலில் வாழும் மக்களுக்கும் பயனுள்ளதாக அமையும் என்பதையும் நிலைநாட்டுகின்றன. இத்தகைய முயற்சிகள் காலக்கிரமத்தில் ஒப்பியல் ஆய்வுக்கு வழிவகுத்து 20ம் நூற்றாண்டின் இலக்கியத் திறனாய்வில் இது ஒரு முக்கிய அங்கமாக வளரவும் ஏதுவாக அமைந்தன.

இறுதியாகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பாரம்பரியத்துக்கும் அதன் வரலாற்றிற்கும் அறிஞர் கொடுத்த முக்கியத்துவம் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். தமிழறிஞர் தம்முடைய இலக்கியத்தைச் சரித்திரப் பின்னணியில் நோக்க அவர்களுடைய ஆங்கில அறிவு துணை நின்றது. தமிழின் தொன்மையைப் பற்றிய விழிப்புணர்ச்சியும் ஒரு இலக்கியத்தை அது உருவாகிய

குழலின் பின்னணியில் நோக்கி அதனை ஏனைய இலக்கியங்களோடு தொடர்புபடுத்தி ஆராயும் ஆர்வமும் இறுதியில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையே எழுதும் முயற்சியாக வடிவம் பெற்றது. ப. சுந்தரம்பிள்ளையின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கிலமைல் கற்கள் கனகசபைப்பிள்ளையின் '1800 ஆண்டுகட்கு முந்திய தமிழர்' ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்காரின் 'தமிழ் ஆய்வுகள்' பூரணலிங்கம் பிள்ளையின் 'தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முன்னுரை' ஆகியன குறிப்பிடத்தக்க உதாரணங்களாகும். இவற்றை ஒரு முழுமை பொருந்திய வரலாற்று ரீதியான ஆய்வு என்று கூறுதல் பொருந்தாது. ஆயினும் தமிழ் இலக்கியத்தை வேறு கோணங்களில் நோக்கும் பண்பை இவை பிரதிபலிக்கின்றன எனலாம்.

ஆங்கிலத்தின் தாக்கம் ஆங்கில இலக்கியத்தைப் பயின்றமையாலும் பாதிரிமாரின் முயற்சியாலும் பாடசாலைகளினூடாகவும் இதைவிட வேறு சமூக பொருளாதாரக் காரணிகளினாலும் தமிழ் இலக்கியத்தை 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஒரு புதியபாதை

யில் கொண்டு சென்றது என்பது புலனாகிறது. ஆங்கிலத்தின் பாதிப்பு தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புனர்வாழ்வு கொடுத்ததோடு புதிய இலக்கிய வடிவங்களையும் தோற்றுவித்து இவற்றோடு திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளின் ஆரம்பகட்டங்களையும் அறிமுகப்படுத்தியது. காலப்போக்கில் ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வின் அடிப்படையில் இலக்கியத் திறனாய்வு தமிழில் வளர்வது தேவையின் நிமித்தம் ஏற்பட்டது என்று கூடக் கூறலாம்.

இனிவரும் அத்தியாயங்களில் 20ம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வில் தோன்றி வளர்ந்த பல்வேறு இலக்கியப் போக்குகள் சுருக்கமாக ஆராயப்படும். இவ்விலக்கியத் திறனாய்வுப் போக்குகளைத் திடமாகப் பாகுபடுத்தி ஆராய்தல் இலகுவானதன்று; தேவையானதுமன்று. உதாரணமாக வ. வே. சு. ஐயர் போன்ற அறிஞர்கள் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட இலக்கியப் போக்குகளைக் கையாண்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். எனினும் இத்தகைய இடர்ப்பாடுகளுக்கிடையில் இவ்விலக்கியப் போக்

குகளை வெவ்வேறு க ஆராயப் புகுவது இறுதியில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வின் வளர்ச்சியை முழுமையாக நோக்குவதற்கு ஏற்றதாக அமையும் எனக் கூறலாம்.

இலக்கியத் திறனாய்வின் போக்குகளும் அவற்றின் பொதுப் பண்புகளும்.

சென்ற அத்தியாயத்தில் 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழறிஞரிடையே தோன்றிய விழிப்புணர்ச்சியையும் வேங்கடராம ஐயர், வ. வே. ச. ஐயர் ஆகியோரது முயற்சிகள் பற்றியும் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளோம். இலக்கியத் திறனாய்வின் ஆரம்ப கால வளர்ச்சிக்கு இவர்கள் முன்னோடிகளாக இருந்தனர் என்று கூறுவது மிகையாகாது. இவ்விலக்கியப் போக்கினை வேறுபடுத்திக் கூறுவதானால் தமிழ் இலக்கியத்தில் தோன்றிய ஒரு விழிப்புணர்ச்சியும், தமிழ் இலக்கியங்களை ஒரு புதிய கண்ணோட்டத்துடன் நோக்குகின்ற ஒரு தன்மையும் இதன் முக்கிய பண்புகளாகக் காணப்பட்டன எனலாம். மேல்நாட்டு இலக்

கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும் இலக்கியங்களும் இவ்வளர்ச்சிக்குத் துணை தின்றன.

இவ்வளர்ச்சியைக் காலக்கிரமத்தில் நோக்கவதானால், இதில் முதலிடம் பெறுபவர் செல்வகேசவராய முதலியார் எனலாம். இவர் 1894ம் ஆண்டு கம்பனைப் பற்றி 'சித்தாந்த தீபிகை' என்னும் சஞ்சிகையில் வெளியிட்ட ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இந் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மறைமலை அடிகள் 'முல்லைப் பாட்டாராய்ச்சி' என்னும் நூலை வெளியிட்டார். 1913ம் ஆண்டில் வெங்கடராம ஐயர் 'Kamban and his Art' என்னும் நூலை வெளியிட்டார். இவற்றைத் தொடர்ந்து வ. வே. ச. ஐயர் 'Kambaramayanam - A Study' என்னும் தலைப்பில் எழுதிய நூல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இக்காலப் பிரிவில் எழுந்த நூல்களுள் இவ்வாராய்ச்சி அறிஞரிடையே பெரும் புகழ்பெற்றுள்ளது. இதே நெறியினைக் கையாண்டு சோமசுந்தர பாரதியார் முதலான பல எழுத்தாளர்கள் ஆக்க முயற்சிகளில்

ஈடுபட்டனர். இவ்வாறு பழைய நூல்களைப் புதிய கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கும் மரபு வளர்ச்சி பெற்று அண்மையிலும் பல நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. அண்மையில் வெளிவந்த நூல்களைக் கூர்ந்து ஆராயுங்கால் அவற்றுள் பெரும்பாலானவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி ஏதும் காணப்படவில்லை எனலாம்.

மேற்கூறப்பட்ட நூல்களில் ஆங்கில இலக்கிய விமர்சனம், ஆங்கில இலக்கியம் ஆகியவற்றின் செல்வாக்கு பரந்து காணப்படுகிறது. இவ்வெழுத்தாளர் ஷெல்லி, கீட்ச் முதலான ஆங்கிலக் கவிஞரையும், ஷேக்ஸ்பியர் முதலாய் நாடகாசிரியரையும் மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொண்டுள்ளமை இவர்களுடைய ஆக்க முயற்சிகளுக்கு ஆங்கில இலக்கியங்கள் எத்துணை உதவியாக அமைந்தன என்பதைத் தெளிவாக்கும். இந்த எழுத்தாளர் பல ஆங்கில நூல்களைத் தழுவி எழுதியுள்ள போதிலும் 19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகட்டத்தில் ஆங்கிலத்தில் தோன்றிய சுற்பனை வளம் மிக்க இலக்கியங்களே இவர்

களைப் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளன. இக்காலப் பிரிவில் ஆங்கிலக் கவிஞர் இயற்கையை நோக்கிய முறையும் அவர்களிடையே காணப்பட்ட அழகுணர்ச்சியும் வெங்கடராம ஐயர் முதலிய பல தமிழ் எழுத்தாளரின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளமை அவர்களுடைய நூல்களைப் படிக்குங்கால் புலனாகும்.

இவ்வாராய்ச்சி நூல்கள் பெரும்பாலாக இலக்கியங்களின் அமைப்பை விடுத்து அவற்றின் பொருளையே ஆராய முற்பட்டுள்ளன. இலக்கிய கர்த்தாக்களின் யுக்திகளைப் பெரும்பாலும் ஒதுக்கி இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்பும் ஒழுக்க நெறியினையே இவர்கள் ஆராய்ந்துள்ளனர். கம்பனைப் பற்றி எழுதப்பட்ட ஆராய்ச்சி நூல்களை மேலெழுந்தவாரியாக நோக்குமிடத்து அங்கு கம்பனின் அறநெறிக் கோட்பாடுகளே விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. கருப்பொருளுக்கும், உருவ அமைப்பிற்குமிடையில் காணப்படும் பிரிக்க முடியாத தொடர்பு இவர்களுடைய நூல்களிற்கட்டிக்காட்டப்படவில்லை. இந்த மரபில் எழுதிய அறிஞர்கள் ஆங்காங்கே

உணர்ச்சி வசப்பட்டு பட்சபாதத்தோடு எழுதியுள்ளனர். தாம் ஆராயப் போகும் நூல்கள் குறைகளற்ற கருவுலங்கள் என்ற அபிப்பிராயம் இவர்களிடையே வேருன்றிக் காணப்பட்டமையினால் இந் நூல்களும் இதே மனப்பாங்கைப் பிரதிபலிக்கின்றன. தம்முடைய பரந்த அறிவை முற்றிலும் உபயோகித்து இவ்விலக்கியங்களில் வியக்கத்தக்க புதுமையான அம்சங்கள் ஏராளமாக உள்ளன என்று நிரூபித்துள்ளனர். “இப்பிரிவினர் எழுதியுள்ள நூல்கள் பலவற்றைத் தொகுத்து நோக்கிப் பொதுப் பண்டினைத் தேடினால், பழைய நூல்களும் கருத்துக்களும் இன்னும் போற்றப்படுவதற்குப் போதிய காரணம் இருக்கிறது என்னும் வாதமே தலைதூக்கி நிற்கக் காலமாம். இவ்வாதத்திற்குத் துணையாகத் தமது கல்வியையும் புலமையையும் இவர்கள் பல்வேறு வழிகளிற் பயன்படுத்துகின்றனர்” 7

இத்தகைய குறைபாடுகள் இவற்றில் காணப்

பட்ட யெழுதிலும் இலக்கியத் திறனாய்வு தமிழில் வளர்வதற்கு இவ்வற்றிற் பெரிதும் உதவினர் என்பது மறுக்க முடியாத ஒன்றாகும். இவர்கள் காட்டிய வழிநின்ற பல திறனாய்வாளர் காலப்போக்கில் புதிய இலக்கியக் கோட்பாடுகளைக் கையாளத் தொடங்கினர்.

இதைத் தொடர்ந்து எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் காலத்தாற் பிந்தியவை ஒருவகையிற் பார்க்கும் போது கடினமானவையும் கூட. முதலாம் அத்தியாயத்தில் 20ம் நூற்றாண்டு, உரைநடையின் வளர்ச்சிக் குரிய முக்கியமான காலப்பிரிவு என்று கூறியுள்ளோம். இக் காலத்தில் புதிய இலக்கிய வடிவங்கள் தோன்றின என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தோம். மேல்நாட்டு இலக்கியங்கள் வழிகாட்ட, பல அச்சகசாலைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட, வேறு பல காரணிகள் துணைநிற்கப் பெருமளவு புனைகதைகள் இக்காலத்தில் எழுதப்படலாயின. இதனோடு கவிதைகளும் கடினமான யாப்பு முறைகளை விடுத்து இலகுவான,

7. க. கைலாசபதி “தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுப் போக்குகள்”

தெளிவான இசைப் பண்பு பொருந்திய வடிவம் பெற்று வெளிவரலாயின. இவற்றின் கருப்பொருளும் மாறிக்கொண்டு வந்தது. இத்தகைய புதிய வளர்ச்சிகளின் பின்னணியிலே இப்புதிய திறனாய்வாளரின் முயற்சிகளை நாம் நோக்கவேண்டும்.

இக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த திறனாய்வாளர் தற்கால இலக்கியங்களுக்கும் காலத்தின் தீர்ப்பை எதிர்நோக்கியிருக்காது தாமே அவற்றின் குறை நிறைகளை ஆராயத் தொடங்கினர். ஏற்கெனவே காணப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் ஏதும் இல்லாதவிடத்து தாமே இலக்கியங்களை மதிப்பிடும் பணியை ஏற்றனர். இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தினால் போலும் இவர்களுடைய ஆராய்ச்சிகளில் இலக்கியத்திற்குப் புறத்தே நின்று ஆராயும் பண்பை ஓரளவிற்குக் காணலாம்.

இவ்வாறு எழுத முனைந்தவர்களில் கு. ப. ராஜகோபாலனும் ப. க. சுந்தரராஜனும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் எழுதிய “கண்ணன் கவி” என்றும் சிறிய நூல் பிற்கால அறிஞர்களாற் போற்றப்பட்டுள்ளது. புதுமைப்

பித்தன் க. நா. சுப்பிரமணியன், S. S. செல்லப்பா நா. சிதம்பர சுப்பிரமணியம் ஆகியோர் இவர்களைத் தொடர்ந்து எழுத முற்பட்டனர். இவர்களுள் பெரும்பாலானவர்கள் புனைகதை ஆசிரியர்களாகவும் இருந்தமையினால் இலக்கியங்களின் கருப்பொருளையும் உருவ அமைப்பையும், துணிவுடன் ஆராய முற்பட்டனர். இவற்றைத் தொடர்ந்து க. கைலாயபதியின் ‘தமிழில் நாவல் இலக்கியம், கி. வா. ஜகந்நாதனின் “தமிழ் நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” க. நா. சுப்பிரமணியனின், “அகிலன் முதல் கல்கி வரை நாவலாசிரியர்கள்” ஆகிய நூல்கள் வெளிவந்தன. இவையாவும் இலக்கியங்களை வரலாற்றுப் பின்னணியில் வைத்து நுணுகி ஆராய முயற்சி செய்துள்ளன. இவ்வாறே சிறுகதைகளை ஆராய்ந்து சிவத்தம்பி “சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” என்னும் நூலையும், கோதண்டராமன் “சிறுகதை ஒரு கலை” என்ற நூலையும் எழுதினர்.

இந்த ஆக்க முயற்சிகளில் ஆங்கிலத்தின் செல்

வாக்கு வெள்ளிடை மலை யாகக் காணப்படுகிறது. உதாரணமாகக் 'கண்ணன் என் கவி'யில் ஆங்கிலக் கவிஞரை அடிக்கடி மேற்கோள்களாகக் கொண்டுள்ளமை இவ் ஆசிரியர்களின் ஆழ்ந்த ஆங்கில அறிவைக் காட்டும். மேலும் இவ் ஆசிரியர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் ஆங்கிலத்தை மாசறக் கற்றவர்களாக இருந்தனர். சில சமயங்களில் இவர்களுடைய ஆங்கில அறிவு இவர்களுக்குத் தமிழ் இலக்கிய யாப்பமைதி பற்றிய அறிவின் பற்றாக்குறையை மறைக்கவும் உதவியது. இதைப் பற்றிக் கைலாசபதி கூறுகையில், "புதுமைப் பித்தனைத் தவிர இவர்களிற் பெரும்பாலானோருக்கு பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் போதியளவான பயிற்சியும் பரிச்சயமும் இல்லாமையினால் உண்மையான புதுமையை இனங்காணவும் புதிய இலக்கியப் படைப்புகளை அவற்றுக்குரிய ஸ்தானத்தில் வைத்து நோக்கவும் வாய்ப்பில்லாது போயிற்று." 8

இக் கூற்று முக்கியமாக 1930ம் ஆண்டள

வில் வாழ்ந்த எழுந்தாளரின் குறைபாடுகளையே சுட்டிக் காட்டுகிறது என்பது நினைவு கூரத்தக்கது.

இறுதியாக இந்த எழுத்தாளர் இலக்கியங்களுக்குப் புறத்தே நின்று அவற்றை ஆராய எத்தனித்த போதும் அம் முயற்சியில் பெரும்பாலும் வெற்றி காணவில்லையென்பது இந்நூல்களை மேலோட்டமாகப் படிப்பவர்கட்கும் புலனாகும். தாம் இந்நூல்களைப் பற்றி முன்னரே கொண்ட அபிப்பிராயங்களை விவரித்துச் செல்லும் இவர்கள் தம்முடைய தீர்ப்புகளுக்கு இலக்கியங்களில் தகுந்த ஆதாரங்களைக் காட்டத் தவறியுள்ளனர்.

புறநீதியாக இலக்கியங்களை ஆராய்வது அகரீதியாக ஆராய்வதைவிட மேலானது என்பது இக்கூற்றின் பொருளல்ல. ஆனால் இந்த எழுத்தாளர் தம்முடைய சொந்த முடிவுகளுக்கு இலக்கியங்களில் ஆதாரம் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது மட்டுமல்லாமல் அவற்றிற்குத் துணையாக ஆங்கில இலக்கியங்களையும் தேவையற்ற இடங்களில் திணித்துள்ள

னர். தொடரும் அத்தி யாயத்தில் 'கண்ணன் என் கவி'யை ஆழமாக ஆராயு மிடத்து இக் குறைபாடு மேலும் தெளிவாகும்.

ஆயினும் காலப் போக் கில் மதிப்பீட்டுத் திற னாய்வு, நுணுகி ஆராயும் திறனாய்வு ஆகியவை தமிழ் முக்கு அறிமுகமாவதற்கு இவர்களுடைய நூல்கள் வழிகாட்டிகளாக அமைந் தன என்பது குறிப்பிட வேண்டியது ஒன்றாகும். புகழ்ச்சித் திறனாய்வு என் னும் மரபு முக்கியமாக டி. கே. சிதம்பரநாத முத லியார் என்பவரால் ஆரம் பிக்கப்பட்டதெனலாம். இவருடைய நூல்களை இலக்கியத்திறனாய்வு என்று கூறுவது பொருத்தமான தல்ல என்று வாதித்தாலும் கூட இவருடைய நூல்கள் அநுபவ ரீதியாக எழுந் தவை என்பதை மறுக்க முடியாது. இக் காரணத் தினாலேயே இந்த இலக்கி யப்போக்கும் முக்கியத்து வம் பெறுகிறது. இக்கூட் டத்தைச் சேர்ந்த திறனாய் வாளர் இலக்கியத்தின் மையமாக உணர்ச்சியே அமையவேண்டும் என்று திடமாக நம்பினர். வின் செஸ்டர் முதலான ஆங்

கிலத் திறனாய்வாளர் உணர்ச்சியையும், உணர் ச்சி ரீதியான ஈடுபாட் டையும் முக்கியமானவை யெனக் குறித்து எழுதி யுள்ளமை இவர்களுக்குப் பக்கபலமாக அமைந்திருக் கலாம். "ஒரு நூலுக்கு இலக்கியத் தரத்தையும் நிரந்தர ஸ்தானத்தையும் கொடுப்பது உணர்ச்சிக ளைத் தூண்டும் அதன் பண்பே" என்று அவர் கூறியுள்ளார். இக் கொள் கையே இவ்வழி வந்த திறனாய்வாளரின் அடிநாத மாக விளங்கி வந்தது.

மேலும் ஒரு நூலில் இரண்டொரு கவிதைக ளைப் பிரித்தெடுத்து அவற் றைப் பொருள் ரீதியாக வும், அமைப்பு ரீதியாகவும் நுணுகி ஆராய்ந்து அவற் றில் காணும் சிறப்பினை நூலின் சிறப்பிற்கு ஆதா ரமாகக் காட்டும் பண்பு இத் திறனாய்வாளரிடையே காணப்பட்டது. இம் முறையைக் கையாண்ட வர்களுள் டி. கே. சி. முதன்மை பெறுகிறார். இத்தகைய திறனாய்வு பெரும்பாலும் சுவையிகு ந்து காணப்படுகின்ற பொழுதிலும் அவற்றை நாம் உண்மையானவை

9. Winchester — Some principles of literary criticism

என்றே விஞ்ஞான ரீதி யாகப் பெறப்பட்டவை என்றே கூறுதல் பொருத்த மானதன்று.

இலக்கியத் திறனையு இவர்களைப் பொறுத்த வரையில் முற்றிலும் அக ரீதியான விடயமாக மாறியது. சுவிதைகள் கூறும் அநுபவத்தை இவர்கள் ஒருவித தயக்கமுமின்றி ஏற்றுக்கொண்டமையினால் புறரீதியான ஆய்வு இவர்களுடைய எழுத்துக்களில் காணப்படுவதில்லை. இத்திறனையவாளர் தம்மையே இலக்கியத்தின் கதாபாத்திரங்களாகக் கற்பனை செய்து அக் கண்ணோட்டத்துடன் சுவிதை அநுபவத்தை ரசிக்க முற்பட்டனர்.

இத் திறனையவாளர் ஆங்கில இலக்கியத்தில் பெற்ற பயிற்சி தமிழ் இலக்கியங்களை அணுகி ரசிப்பதற்கு வேண்டிய தேர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. இப்பயிற்சியோடு இவர்களுடைய அறிவும் தமது பாரம்பரியத்தில் இருந்த பற்றும் இத்தகைய இலக்கியத் திறனையுப்

போக்கின் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்ததெனலாம்.

இலக்கியத் திறனையின் வளர்ச்சிக்கு ஒப்பியல் ஆய்வு பெரிதும் உதவியாக அமைந்தது என்பது கண்கூடு. ஒப்பியல் இலக்கிய ஆக்க எழுத்துக்களை முழுமையாக ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆயினும் இக்கட்டுரையைப் பொறுத்த வரையில் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பிறநாட்டு இலக்கியங்களோடு ஒப்பு நோக்கும் முறை எந்த அளவிற்கு இலக்கியத் திறனையின் வளர்ச்சிக்கு உதவி புரிந்தது என்று குறிப்பிடுதல் போதுமானது.

1885ம் ஆண்டில் வண. போப் பின்வருமாறு எழுதினார்: "பழைய தமிழ்க் காப்பியங்களைப் பார்க்கும் பொழுது அவற்றிற்கும், அவற்றிற்குச் சமமான கிரேக்க இலக்கியங்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை புலனாகிறது. உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும், சமுதாய நிலைமையிலும் பெரும் ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன." 10

10. க. கைலாசபதி—ஒப்பியல் இலக்கியம், சென்னை 1969

தமிழ் இலக்கியத்துக் கும் பிறநாட்டு இலக்கியங் களுக்குமிடையில் ஒற்றுமை காணும் பண்பு பெரும் பாலான ஆய்வு நூல்களில் உள்ளது. மறைமலை அடிகள், வேங்கடராம ஐயர், வ.வே. சு. ஐயர், S வையாபுரிப் பிள்ளை முதலிய ஆரம்ப காலத் திறனாய்வாளரும் இம்முறையைக் கையாண்டுள்ளனர். அண்மைக் காலங்களில் க. நா. சுப்பிர. மணியன், தனிநாயக அடிகள் முதலிய பல அறிஞர் இவ்வாறு எழுதியுள்ளனர். இத்தகைய ஒப்பியல் நோக்கு சிறப்பாக அமையும் பொழுது தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் இலக்கியத் திறனாய்வு வளர்ச்சிக்கும் பற்றுக்கோடாக அமைந்துள்ளது. இவற்றைத் திறமையாகக் கையாளா விடத்து ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையையும், மேல்நாட்டு இலக்கியப் பயிற்சியின் பற்றாக்குறையையும் இவை பிரதிபலிக்கின்றன.

இதைப்பற்றி மேலும் விபரித்துக் கூறமுன்னர் முற்றிலும் ஒப்பியல் நோக்காக எழுந்த நூல்களைக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானதாக அமையும்.

S. ராமகிருஷ்ணனின் 'கம்பனும் மிட்டனும்', சிதம்பர ரகுநாதனின் 'பாரதியும் ஷெல்லியும்', 'கங்கையும் காவிரியும்', கைலாசபதியின் 'இருமகா கவிகள்' ஆகியன இம் முறையில் எழுந்த நூல்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றைவிட ஆங்காங்கே ஒப்பியல் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. இவ்வாறு எழுதப்பட்டவற்றுள் ப. சச்சிதானந்தன் பாசதியையும், விட்மன், கீட்ஸ், ஷெல்லி ஆகிய மேல்நாட்டுக் கவிஞரையும் ஒப்பிட்டு எழுதியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

இத்தகைய ஆக்க முயற்சிகளுள் பெரும்பாலானவை திருப்திகரமாக அமையவில்லை. இவையாவும் மேலெழுந்தவாரியான ஆய்வுகளாகவும் தேவையற்றனவாகவும் காணப்பட்டன. இவை வலிந்து பெறப்பட்டவையாகவும் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியைப் பொறுத்த வரையில் அனுவசியமானவையாகவும் காணப்படுகின்றன. மேற்கோள்களைப் போதிய நிதானமின்றிக் கையாண்டு ஆராய முற்படும் நூல்களின் பின்னணியைக் கரு

தாது இவர்கள் எழுதியுள்ளமையினால் இவற்றில் இத்தகைய குறைபாடுகள் தென்படுகின்றன.

எவ்வாறாயினும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும், மேல்நாட்டு இலக்கியங்களுக்கு மிடையில் தொடர்பு காணவேண்டும் என்ற ஆசையால் உந்தப்பட்டு இவர்கள் எழுதியுள்ளமையால் தமிழ் இலக்கியத்தின் பெருமைக்குக் குந்தகம் விளைவிப்பதாக இது அமைந்துள்ளது. உதாரணமாக 'கல்கி' போன்ற சீரிய எழுத்தாளரை ஸ்கொட் போன்ற மட்டமான நாவலாசிரியரோடு ஒப்பிடுவது பொருத்தமானதல்ல என்று பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அடிக்கடி குறிப்பிடுவர். அதே வேளையில் அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட சில நூல்கள் ஒப்பியல் ஆராய்ச்சி நெறிகள் வளர்ச்சி பெறுவதையும் தமிழ் இலக்கியத்தை ஒரு பரந்த நோக்கோடு அணுகுகின்ற பண்பையும் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு புறநீதியாகத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பிறநாட்டு இலக்கியங்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து இவற்றின் ஒற்றுமைகள் மட்டுமல்ல வேறுபாடுகளும்

புலனாகின்றன. இதன் விளைவாகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்பும், தனித்துவமும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. அண்மைக் காலங்களில் ஒப்பியல் ஆய்வுகள் இலக்கியத்திற்கு விளர்ச்சிக்கு ஓரளவு உதவியாக அமைந்துள்ளன என்று கூறலாம்.

இறுதியாக ஒரு சில அறிஞர் இலக்கிய ஆராய்ச்சியை வரலாற்று ரீதியான ஆய்வு மூலமாக அணுகியுள்ளனர். இதன் விளைவாக ஒரு புதிய திறனாய்வுப் போக்கும் உருவாகியுள்ளது. சென்ற அத்தியாயத்தில் 19-ம் நூற்றாண்டின் கடைக் கூற்றிலும், 20-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் எழுந்த இலக்கிய வரலாற்று நூல்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இத்தகைய முயற்சியின் விளைவாகச் சரித்திரப் பின்னணியின் முக்கியத்துவமும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு தொடர்ச்சியும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வரலாற்று ரீதியான ஆய்வு இத்தகைய ஆரம்ப கால முயற்சிகளின் விளைவு என்று கூறுதல் மிகையாகாது. திறனாய்வாளர் இப்

பொழுது தனி இலக்கியங்களை அவற்றின் சமுதாய, பண்பாட்டுப் பின்னணியில் வைத்து ஆராயப் புகுந்தனர். இவ்வாறு இவர்கள் செய்தமை இலக்கியத் திறனாய்வின் வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்திடதோடு முற்போக்கு எழுத்துக்கு வழிவகுப்பதாகவும் அமைந்தது. வரலாற்றைப் பற்றிய விழிப்புணர்ச்சி, எழுத்தாளர் புதிய இலக்கியவகைகளைத் துணிவுடன் கையாள ஊக்கப்படுத்தியது.

சிதம்பர ரகுநாதனின் 'சமுதாய இலக்கியம்', 'ஆராய்ச்சி' என்னும் சஞ்சிகையில் வானமாமலை எழுதிய கட்டுரைகள், வையாபுரிப்பிள்ளையின் 'காலிய காலம்', கைலாசபதியின் 'பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்', 'நாவலர்', 'நாவல் இலக்கியம்', 'தற்காலக் கவிதை' முதலாய தலைப்புகளில் சிவத்தம்பி எழுதிய கட்டுரைகள் ஆகியன வரலாற்று ரீதியான ஆய்வுக்குத் தகுந்த உதாரணங்களாகும்.

வரலாற்று ரீதியான திறனாய்வோடு காலப்போக்கில் மாக்ஸீயக்கொள்கைகளும் உட்புக ஆரம்பித்தன. மாக்ஸீய ஆழ்கியல் கோட்பாடு

இதுவரையில் தமிழ் ஆராய்ச்சி நூல்களில் முழுமையாக வேரூன்றாத பொழுதிலும் மாக்ஸீயக் கொள்கைகள் இலக்கியத் திறனாய்வு நூல்களில் ஆங்காங்கே இடம் பெற்றுள்ளன.

இலக்கியத் திறனாய்வுப் போக்குகளைப் பிரதிபலிக்கும் சில முக்கிய நூல்கள்

தமிழ் இலக்கியத்திறனாய்வில் உருவான முக்கிய போக்குகளைப் பற்றிச் சென்ற அத்தியாயத்தில் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இவ்வாறு எழுந்த நூல்களுள் முக்கியத்துவம் பெறும் வ. வே. சு. ஐயரின் 'கம்பராமாயணம்— A Study', கு.ப. ரா., ப. கே. சுந்தரராஜன் ஆகியோரின் 'கண்ணன் என் கவி', ரசிகமணியின் 'இதய ஒலி' S. ராமகிருஷ்ணனின் 'கம்பனும் மிலிட்டனும்', கைலாசபதியின் 'பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்' ஆகிய நூல்களை இவ்வத்தியாயத்தில் சற்று விபரமாக ஆராய்வோம்.

வ.வே.சு. ஐயரின் 'கம்பராமாயணம்— A Study', 1921-ம் ஆண்டு வெளிவந்

தது. இந்நூலை மேலோட்டட
மாகப் படிக்கும்போதுகூட
இதன் ஆசிரியரின் ஆழமான
அறிவும், மேல்நாட்டு இலக்
கியங்களிலும் தமிழ் இலக்கி
யத்திலும் அவருக்கிருந்த
ஈடுபாடும் புலனாகும். ஆங்
காங்கே ஹோமர், ஷேக்ஸ்பி
யர், மில்ட்டன், கோனே
யில், ரஸீன் ஆகியோரைப்
பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் செல்
லும் இவர் தமது ஆழ்ந்த
அறிவை வெளிப்படுத்த
முயற்சி செய்கிறார் என்ற
எண்ணத்தை வாசகருக்குக்
கொடுக்காது கம்பராமாய
ணத்தை ஒரு பரந்த இலக்
கியப் பின்னணியில் நோக்க
முயல்கிறார் என்ற எண்ண
த்தையே உருவாக்குகிறார்.
ஆங்கில இலக்கியத்தைத்
தயக்கமின்றி ஏற்றுப் புக
ழும் காலத்தில் வாழ்ந்த
இவர் மேல்நாட்டு இலக்கி
யக் கோட்பாடுகளை ஆய்
வுக் கண்ணோட்டத்தோடு
அணுகியுள்ளமை குறிப்பி
டற்பாலது.

ராமாயணத்தின் அமைப்
பைப் பற்றிக் கூறுகையில்
வ. வே. சு. ஐயர் "ராமாய
ணம் காவியத் தலைவரின்
வாழ்க்கை வரலாற்றைக்
குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து
காவியத்தின் முடிவு வரை
வளர்த்துச் சென்று அதன்

மூலமாகக் கருப்பொருளை
விளக்குகின்றது. ஐரோப்
பாவில் எழுந்த காவியங்
களோ தமது உதாரணமா
கவும், கலங்கரை விளக்க
மாகவும் விளங்கும் 'இவி
யட்' இன் வழிநின்று கதை
யை முடிவுக் காலத்திற்கு
அண்மையில் ஆரம்பித்து
ஆங்காங்கே தேவை கண்ட
விடத்து முன்னர் நிகழ்ந்த
வற்றைக் குறிப்பாலும்
சிறிய நிகழ்ச்சிகளுடாகவும்
விளக்கும் தன்மையைக்
கொண்டுள்ளன... ஆனால்
எம்முடைய பெருங் காவி
யக் கவிஞர்களோ ஒரு
கதையைக் காலக்கிரமத்
தில் எழுதுகின்ற அதே
வேளையில் காலத்தால்
அழியாத ஒரு இலக்கியத்
தை உருவாக்க முடியும்
என்றும் நிரூபித்துள்ள
னர்"11 என்று கூறுகின்றார்.

இத்தகைய உதாரணங்
கள் வ. வே. சு. ஐயர் தமது
பரந்த அறிவை உபயோகி
த்து எவ்வாறு கம்பரின்
காவியத்தை ஆராய்கின்
றார் என்பதைப் புலனாக்கும்.
ராமாயணத்தின் கவிப்பாங்
கைப் (Architectonics) பற
றிய அத்தியாயத்தில் அக்
காவியத்தை ஒரு முழுவடி
வமாக நோக்க முற்பட்டுள்
ளார். காவியத்தின் முழு

11. V. V. S. ஐயர்—கம்பராமாயணம்—A study—(1921)

அமைப்பையும் ஒருங்கே நோக்கி எவ்வாறு எல்லாப் பகுதிகளும் ஒரு அடிப்படைக் கருத்திலே விளங்குகின்றன என்று காட்ட முற்பட்டுள்ளார். இவர் கையாண்டுள்ள முறையை விளக்குவதற்கு வாலியைப் பற்றிய அத்தியாயம் தகுந்த உதாரணமாக விளங்கும். ராமன், வாலி, சுக்கிரீவன் ஆகியோர் மோதும் காட்சியை விபரிக்கும்போது அக்காட்சியின் பெருமை, அதனாடு இழையோடிச் செல்லும் சேர்கம் ஆகிய பல்வேறு உணர்ச்சிகள் ததும்ப ஆராய்கின்றார். ராமனின் அம்பு பட்டுத் துடிக்கும் நிலையினை எத்துணை அழகுணர்ச்சியோடு “மெதுவாக நகர்ந்து செல்லும் வெள்ளித் திரைக் காட்சி போன்று” கம்பன் அழகாக விவரிக்கின்றான் என்று ஐயர் விளக்குகின்றார். இக்காட்சியின் நாடகப் பண்பு எவ்வாறு இக்காட்சிக்குப் பெருமை தேடிக்கொடுக்கின்றது என்பதை ஐயர் திறம்பட விபரிக்கின்றார்.

இவ்வாறு இக்காட்சியைத் திறமையோடு ஆராய்நின்ற அந்நேரங்களில் இதன் சில முக்கிய அம்சங்களை இவர் குறிப்பிடத் தவறியுள்ளார். இக்காட்சியைக் கூர்ந்து நோக்கும்

போது இதன் கண் ஒருதெளிவின்மை புலனாகிறது. கம்பனின் மனதில் தனது காலியத் தலைவனின் செயல் நீதியானதா என்பது பற்றி ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டுள்ளது போலும்! ஒப்பற்ற வீரனாக வாலியை உருவாக்கியிருக்கும் கம்பன் இவ்வேளையில் ராமனின் செயலுக்கு எவ்வாறு விளக்கம் கூறுவது என்று புரியாமல் தடுமாறுகின்றார் என்ற உணர்ச்சி வாசகர்களுக்கு நிச்சயமாக ஏற்பட்டிருக்கும். ஐயர் தனது நூலை வளர்த்துச் செல்லும் முறைக்கு இத்தகைய கண்ணோட்டம் ஏற்றதாக அமையாது என்ற காரணத்தினால் போலும் இதைப்பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாமலே செல்கின்றார். அண்மைக்காலத் திறனாய்வாளர் இதே காட்சியை ஆராயும்போது கம்பன் எவ்வாறு முரணான உணர்ச்சிப் பிரவாகங்களை வெளிப்படுத்திப் பின்னர் அவற்றை ஒருங்கிணைக்கிறார் என்று காட்டியுள்ளனர்.

இத்தகைய குறைபாடுகளை நோக்குகையில் இன்னொரு குறைபாடும் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. இந்த ஆசிரியர் ராமாயணம் கூறும் அனுபவத்தின் சிறப்பை ஆராய்கின்ற பொழுதிலும் இந்த அனுப

வம் எவ்வாறு தொடர்பு படுத்தப்படுகிறது என்பதை விபரிக்கத் தவறியுள்ளார். இன்னொரு வகையிற் கூறுவதானால் காவியத்தின் உருவ அமைப்பை முழுக்காவியத்தின் ஒரு பிரிக்கமுடியாத அம்சம் என்பதை அவர் கருத்திற்கொள்ளத் தவறியுள்ளார் எனலாம்.

இந்நூல் முக்கியமாகக் கதாபாத்திரக் குணநலனூடாக இலக்கியச் சிறப்பை ஆராய முற்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத் திறனாய்வாளர் பிராட்லியைப் போன்று இவருடைய நூலிலும் கதாபாத்திரங்கள் உயிர் பெற்று நடமாடும் தன்மையைக் காணலாம். இக்கதாபாத்திரங்களின் செயல்களுடாகவே காவியத்தின் அனுபவம் காட்டப்படுகின்றது.

இந்நூலின் முற்பகுதியில் தாம் ஒரு முக்கிய விடயத்தைப் பின்னர் ஆராயப் போவதாகக் கூறியுள்ள போதிலும் துரதிர்ஷ்டவசமாக இது கைகூடாமற்போயிற்று. ஐயர் ராமனின் குணநலனில் ஒரு குறைபாடு உள்ளதாகக் குறிப்பிட்டு அதைப் பின்னர் விபரிப்பதாக எழுதியுள்ளார். ஆயினும், அவரு

டைய மறைவின் காரணமாக இந்நூல் முடிவு பெறாமற்போனதோடு மதிப்பீட்டு ஆய்வின் முதற்படி களாக அமைந்திருக்கக் கூடிய பகுதியும் தமிழ் உலகிற்கு எட்டாது போயிற்று. இந் நூலிற்கும் இதைப் போன்ற நூல்களுக்கும் அளவுகோலாக அமைவது உணர்ச்சி ஈடுபாடே என்று முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தோம். வாசகரின் உணர்ச்சிகளை எந்த அளவிற்கு ஒரு நூல் கவருகிறதோ அத்தன்மையே அந்நூலை மதிப்பிடும் அளவுகோலாக அமையும் என்று இவர்கள் நம்பினார்கள்.

இத்தகைய மனப்பாங்கு இக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த திறனாய்வாளரிடையே பெருமளவு காணப்படுகிறது. இவர்களுடைய எழுத்துக்களில் அகரீதியான நோக்கமும் உணர்ச்சியோடு அளவுக்கு மீறிய ஈடுபாடும் உள்ளது என்று கூறுமிடத்து சில தவறான முடிவுகளுக்கு இது வழிவகுக்கக் கூடும். அகரீதியான நோக்கு தவறானதன்று. இக்காலத்தில் காணப்பட்ட ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வின் மேலோட்டமாக நோக்குமிடத்து இவ்விடயம் தெளிவாகும். இக்காலப்

பிரிவில் இரு முக்கிய திறனாய்வுப் போக்குகள் ஆங்கிலத்திற் காணப்பட்டன. I. A. Richards தன்னுடைய 'Principles of Literary Criticism' இல் ஒரு புறரீதியான நோக்கைக் கையாண்டுள்ளார். அதே வேளையில் F. R. Leavis பெரும்பாலாக ஒரு அகரீதியான இலக்கியப் போக்கினைத் தழுவி யுள்ளார். தமிழ்த் திறனாய்வாளரும் F. R. Leavis ஐட் போன்று எழுத முற்பட்டனர் என்று கூறுவது பொருந்தாது. Leavis தன்னுடைய அபிப்பிராயங்களுக்கு ஆதாரமாக நுணுக்கமான சொல்லாராய்ச்சியையும், தெளிவான உதாரணங்களையும் கொண்டுள்ளார். ஆனால் தமிழ்த் திறனாய்வாளர் உணர்ச்சி சுடுபாட்டை மட்டுமே அளவு கோலாகக் கொண்டுள்ளார்கள். ஐயரைப் பொறுத்த வரையில் இக் குறைபாடு சற்றுக் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகிறது. ஆயினும் புறரீதியாக இலக்கியத்தை நோக்கும் மனப்பாங்கில் காணப்படும் பற்றாக்குறை இத்தகைய திறனாய்வாளரில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க குறைபாடாகும்.

1930 ம் ஆண்டளவில் ஒரு சில எழுத்தாளர் தற்கால இலக்கியத்தைப் புறரீதியாக ஆராய முற்பட்டு ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றனர் என்று முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இவ்வாறு எழுந்த நூல்களுள் கு. ப. ராவும், பி. கே. சுந்தரராஜனும் எழுதிய 'கண்ணன் என் கவி' கவனித்தற்குரியது. இந்நூல் பாரதியாரின் கவிதைகளை மதிப்பிட முனைந்துள்ளது. இரு வகைகளில் இந்நூல் ஒரு கன்னி முயற்சியாக அமைந்துள்ளது. முதலாவதாக இவர்களே பாரதியாரின் கவிதைகளை ஆங்கில இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் எடைபோட முயற்சித்துள்ளனர். இரண்டாவதாகத் தற்கால இலக்கியத்தை மதிப்பிடும் நூல்களில் இது காலத்தால் முந்தியது. இவ்விரு காரணிகளும் நடுத்தரமான இந்நூலுக்குப் பெருமை தேடிக்கொடுக்கின்றன எனலாம்.

கு. ப. ரா அடிக்கடி 'Prometheus Unbound', 'Paradise Lost', Hyperion முதலிய கவிதைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய ஒப்பீடுகள் பெரும்பாலும் அனாவசியமான

வையாக, வலிந்து பெறப் பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு எழுதும்போது பாரதியின் சிறப்பைச் சுட்டிக் காட்டத் தவறியது மட்டுமல்ல தன்னுடைய ஆங்கில அறிவை வெளிப்படுத்த விரும்பும் ஒரு குறைபாட்டைக் காட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு வேளையில் ஆங்கில அறிவை எடுத்தியம்புவது தான் ஆசிரியரின் நோக்கமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. அதுமட்டுமல்ல சில வேளையில் ஆங்கில இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆசிரியரின் அறிவும் தெளிவற்றுக் காணப்படுகிறது. ஓர் இடத்தில் பாரதியின் சிறப்பைக் கூறுகையில் அது ஆங்கிலக் கவிஞர் ஷெல்லியின் திறமைக்கு ஒப்பாகும் என்று பெருமிதம் கொள்கிறார். பாரதி சில சமயங்களில் தன்னை 'ஷெல்லிதாஸன்' என்று கூறிக்கொண்டமை ஆசிரியர் இவ்வாறு எழுதுவதற்குத் தூண்டியிருக்கலாம். ஒரு வகையில் நோக்குமிடத்துப் பாரதியார் ஷெல்லிக்குக் கடப்பாடுடையவர் என்பதை மறுக்கமுடியாது. ஷெல்லியிடத்தில் காணப்பட்ட உணர்ச்சிப் பிரவாகமும், புரட்சி

ஆர்வமும் பாரதியாருக்கு வழிகாட்டியாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இவற்றைக் கொண்டு பாரதியார் ஷெல்லியின் சீடன் என்று மாத்திரம் கூறுதல் பொருந்தாது. பாரதியின் திறமையும் அவருடைய கவிதைகள் பிரதிபலிக்கும் அனுபவ ஆழமும் ஷெல்லிக்கு எட்டாதவை. இவ்விருவரையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவது 20ம் நூற்றாண்டின் முதன்மையான தமிழ்க் கவிஞராகிய பாரதியின் பெருமைக்குக் குந்தகம் விளைவிப்பதாகும்.

கு.ப. ரா தன்னுடைய கட்டுரையில் பாரதியாரை இலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியில் அணுக முயற்சித்துள்ளார். மதிப்பீட்டுத் திறனாய்வையும், வரலாற்று ரீதியான திறனாய்வையும் இக்கட்டுரை ஓரளவுக்கு இணைத்துள்ளது. ஓரளவு கட்டுப்பாடும், ஆங்கிலக் கவிதை பற்றிக் கூடியளவு அறிவும் இவரிடம் காணப்பட்டிருந்தால் இவருடைய கட்டுரை கூடிய நிதானத்தையும், மெருகையும் பெற்றிருக்கும் எனலாம்.

பி. கே. சுந்தரராஜனும் இவ்வாறே தம்முடைய ஆங்கில அறிவை

வெளிப்படுத்த முற்பட்டு அதன் விளைவாக ஆதாரமற்ற நிரூபிக்க முடியாத பல அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்துள்ளார். இவர் ஷெல்லி, கீட்ச், ஷேட்ச் வேர்த் முதலிய கவிஞரிடையே சில வேறுபாடுகளைக் காட்டி அதனற் பெறப்பட்ட முடிவுகளைப் பாரதியாரின் கவிதைகளை ஆராய்வதற்குத் துணையாகக் கொண்டுள்ளார்கள் இங்கும் பாரதியாரைப் பற்றி அவர் கூற முற்பட்ட விடயத்தை இத்தகைய ஒப்பீடுகளின்றி, அழகு குன்றாது கூறியிருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

'கண்ணன் என் குழந்தை' என்னும் பகுதி நிதானத்தோடும் திறமையோடும் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஓர் இடத்தில் பாரதியார்தனது அனுபவத்திற் கெட்டிய எல்லைகளைத் தாண்டி விட்டார் என்று குறித்து அதனால் கவிதையின் தரத்தைக் குறைத்துவிட்டார் என்று கூறியுள்ளார். இவ்வாறு நுணுகி ஆராயும் பண்பு மெதுவாக இலக்கியத் திறனாய்வு மாறுபட்டு வளர்ச்சி பெறுவதற்குரிய அறிகுறி எனலாம்.

புறரீதியான ஆய்வின் மூலம் பாரதியார் ஒரு பெருங்கவிஞர் என்பதை நிரூபிப்பதே எமது குறிக்கோள் என்று கு.ப. ராதன்னுடைய முன்னுரையில் கூறியுள்ளார். இறுதியில் இது ஒரு பகீரதப் பிரயத்தனமாகவே அமைந்து விடுகிறது. புறரீதியான ஆய்வைத் தொடர்ச்சியாகக் கையாளத் தவறியமை இவருடைய கட்டுரையின் ஒரு முக்கிய குறைபாடாகும். புறரீதி என்று குறிப்பிடும் போது ஒரு நூலை வெளியே நின்று உணர்ச்சி ஈடுபாடின்றி அணுகாது I. A. Richards ஐப் போன்று நூலின் அனுபவத்திற்குள் புகுந்து அதே வேளையில் ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தை மறைய விடாது நோக்குவதையே கருதும் இத்தகைய முயற்சியில் வெற்றி கண்டிருப்பின் கதாபாத்திரங்களோடு அல்லது கவிஞரோடு தம்மை ஒருங்கிணைத்து நோக்குவதால் ஏற்படும் குறைபாட்டினைத் தவிர்க்கலாம். ஹெலன் கார்டனர் இதைப் பற்றிக் கூறுகையில் "இலக்கியம் என்பது இன்றொரு உள்ளத்தில் உருவான புறரீதியான ஆக்கம் என்பதனையும் அதனை ரசிக்க

வேண்டும் என்ற கருத்தினை உணர்கின்றமையிலேயே இலக்கியத் திறனாய்வின் ஆரம்பப் படிசுள் அமைகின்றன''¹² என்று குறித்துள்ளார். இத்திறனாய்வாளர் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றியும், அதன் யாப்பமைதிகளைப் பற்றியும் ஆழமான அறிவைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றும் அதன் விளைவாக ஆதாரமற்ற பல கூற்றுக்களை எழுதியுள்ளனர் என்றும் சென்ற அத்தியாயத்திலேயே குறிப்பிட்டிருந்தோம்.

ஆயினும் அண்மைக்காலத் திறனாய்வாளர் கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றிருந்ததோடு கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் தோன்றிய இலக்கியத்தைப் பற்றி இவர்கள் எழுதிய நூல்கள் பெருமளவு முன்னேற்றத்தைக் காட்டுகின்றன என்பதும் குறிப்பிடற்பாலது.

புகழ்ச்சித் திறனாய்வின் பொதுப் பண்புகளைப் பற்றிச் சென்ற அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இவ்வழிநின்றவர்களில் ஆரம்பகாலத்தில் பிரபல்யம்

பெற்ற ரசிகமணியின் 'இதய ஒலி' யை சற்று அவதானித்தல் பொருத்தமானதாகும். இந்நூலின் ஒரு கட்டுரையில் ரசிகமணியின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'வசனத்தின் ருசியைக் கண்டு வருகிற தமிழ் மக்கள் நாளடைவில் பண்டைய இலக்கியங்களின் அருமையையும் உணர்ந்து பாராட்டக் கூடும்.'¹³

இத்தகைய மனப்பாங்கு இக்கட்டுரைத் தொகுதியின் முக்கிய நோக்காக அமைந்துள்ளது. இவருடைய கட்டுரைகளில் பெரும்பாலானவற்றில் தமது இலக்கிய பாரம்பரியத்தின் மீது இவர் கொண்டிருந்தாடுபாட்டை கவிதைகளை மேற்கோள்களாகக் காட்டுவதன் மூலம் தெளிவாக்கியுள்ளார். 'அழகு தூண்டிய வீரம்' என்னும் கட்டுரையில் அவருடைய வழக்கமான பாணியில் ஓரிரு கவிதைகளை ஒரு பெரும் நூலில் இருந்து பிரித்தெடுத்து விவரித்துள்ளார். கவிஞரின் மகத்துவத்

12 Gardner—The business of Criticism Oxford 1959.

13 சிதம்பரநாத முதலியார் டி. கோ. — 'இதயஒலி' சென்னை 1958

தைப் பற்றி இதன் கண் பெரிதும் புகழ்ந்துள்ளார். ஆனால் இவருடைய நோக்கோ பெரும்பாலாக அகரீதியாக அமைவதோடு உணர்ச்சி ஈடுபாட்டிற்கே இவர் முக்கிய ஸ்தானத்தைக் கொடுத்துள்ளார் என்பதையும் காட்டுகிறது.

கவிநயம் கூற முற்படுகையில் இவர் பொருளை விடுத்து உருவ அமைப்பையே கூடியளவு ஆராய்ந்துள்ளார். யாப்பமைதி, ஓசைநயம் ஆகியவற்றை விபரமாக விளக்கியுள்ளார். "கவியும், உருவமும்" என்னும் கட்டுரையில் இதுபற்றிக் கூறுகையில் "கவிக்கு விஷயமல்ல உருவமே பிரதானம்" என்று கூறுகிறார்.

சில சமயங்களில் ரசிகமணி அளவுக்கதிகமாகப் புகழப்பட்டுள்ளார். இவருடைய ஆக்க முயற்சிகளைக் காலரீதியாக நோக்குமிடத்து அக்காலத்தில் இலக்கியத்தை இவர் தன்னுடைய சொந்த அனுபவரீதியாக அணுகியமை போற்றத்தக்கது. அது மட்டுமல்ல இலக்கியங்களில் இவர் காணும் நுணுக்கங்கள் முற்றிலும் இவருடைய சுய முயற்சியின் விளைவே.

ஆனால் இதற்கப்பால் ரசிகமணியின் முயற்சிகளில் மகத்துவம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நுணுகி ஆராயும் பண்பும் புறரீதியாக நோக்கும் பண்பும் இவருக்குக் கைவந்தவை அல்ல.

இவரைப் போன்று ஏனைய திறனாய்வாளரும் இத்தகைய குறைபாடுகளையே கொண்டிருந்தனர். இவர்களைப் பற்றிக் கூறுகையில் கைலாசபதி பின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் "புதிதாகக் கண்டறிந்த இன்பத்தின் வேகமும் துடிப்பும் முறையாகப் பயிற்சி பெறாமையினால் ஏற்படும் கட்டுப்பாட்டின்மையும் ஆராய்ச்சிக்குப் பதிலாக ஆர்வமே வழிநடத்துதலால் உண்டாகும் அசட்டுத்தனமான தன்மைபிக்கையும், பிறருக்கு அறிவூட்டும் தகைமை தனக்குண்டு என்ற அந்தஸ்து இறுமாப்பும் இவர்களிடத்துக் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளாகும்."

சென்ற அத்தியாயத்தில் ஆரம்பகாலத் திறனாய்வாளர் மேற்கொண்ட ஒப்பியல் ஆய்வுகளுக்கும், அண்மையில் வெளிவந்த ஒப்பியல் நூல்களுக்குமிடையில் உள்ள வேறு

பாட்டினைக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். முன்னைய முயற்சிகளின் மேலோட்டமான தன்மையினை முன்னரே கவனித்தோம். அண்மைக்கால முயற்சிகளை மதிப்பீடு செய்வதற்கு S. ராமகிருஷ்ணனின் "கம்பனும் மிட்டனும்" என்னும் நூலை ஆராய்வது பொருத்தமானதாகும்.

இந்நூல் மதிப்பீட்டுத்திறனாய்வின் சில அம்சங்களையும் வரலாற்று ரீதியான ஆய்வின் சில அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. கம்பனின் சிறப்பை மிட்டனின் எழுத்துக்களோடு ஒப்ப நோக்கும் இந்நூல் ஆங்கில இலக்கியத்திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளைத் தமிழிற் பிரயோகிக்க எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளில் முக்கியமான ஒரு கட்டமாக அமைகிறது. இவருக்கு முன் வந்தவர்கள் செய்ததுபோன்று அனாவசியமான ஒப்பீடுகளைக் கையாளாது விஞ்ஞான ரீதியாகத் தன்னுடைய ஆய்வை மேற்சொண்டுள்ளார் எனலாம். தமிழ் மக்களின் அபிப்பிராயங்களைப் பொறுத்த வரையில் இரத்தத்தோடு ஊறியிருக்கும் கம்பனின் பெருமை பற்றிய எண்ணங்களை ஒரு

புறத்தே வைத்து இவ்வாசிரியர் கம்பராமாயணத்தை வரலாற்றுப் பின்னணியில் வைத்து முற்றிலும் ஆய்வுரீதியாக நோக்கியுள்ளார்.

இந்நூலின் மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் காவியத்தைப்பற்றிய கொள்கைகளைப் பரிசீலனை செய்யுமிடத்துப் புதியதொரு வரைவிலக்கணத்தை இவர் வகுத்துள்ளார். காவிய மரபுகளை விடுத்து மேல்நாட்டு இலக்கியம் கிழைத்தேச இலக்கியம் ஆகியவற்றின் அனுபவத்தின் துணைகொண்டு புதிய வரைவிலக்கணத்தைக் கைக்கொள்ள முயற்சித்துள்ளார்.

வாலி வதத்தைப்பற்றிய பகுதியை இவ்வாசிரியர் திறம்பட ஆராய்ந்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ராமன் தெய்வத்தின் அவதாரமாக இருக்கின்ற பொழுதிலும் இத்தருணத்தில் தனது பீடத்திலிருந்து சற்றே இறங்கி வருகிறார் என்று இவர் வாதித்துள்ளார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் ராமனின் நடத்தையில் ஒரு மயக்கம் இருப்பதை நாடகப்பண்பு தொனிக்க மறைபொருளாகக் கம்பன் எங்ஙனம் விளக்குகிறார் என்பதை

அழகாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

பின்னர் மில்ட்டன்ன் சுவர்க்க நீக்கத்தை விளக்குகையில் ஆசிரியர் எவ்வாறு அக்கால அரசியல் பின்னணிக்கு ஏற்ற வகையில் இக்கவிதையை வளர்த்துச் செல்கிறார் என்று விளக்கியுள்ளார். மேலும் மில்ட்டன் எவ்வாறு அக்கால அரசியல் நிலையில் அதிருப்தி கொண்டிருந்தார் என்றும், கம்பன் எவ்வாறு சோழ சாம்ராச்சியத்தின் புகழ்பாடியிருக்கிறான் என்றும் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். நூலின் இறுதியில் இராவணன் அமைச்சரை அழைத்துப் பேசுருக்கு ஒழுங்குகள் செய்வதையும், சுவர்க்க நீக்கத்தில் சாத்தான் போருக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்வதையும் ஒப்பிட்டு நோக்கியிருக்கிறார். இச்சந்தர்ப்பத்திலும் ராமகிருஷ்ணனின் புறரீதியாக ஆராயும் முறை ரசிக்கும்படி அமைந்துள்ளது. இந்த நிகழ்ச்சியை முழுமையாக நோக்குமிடத்து இராவணனின் கூட்டத்தில் நால்வரைத் தவிர ஏனையோர் உயிர்த்துடிப்பின்றிக் காணப்படுகின்றனர் என்றும் மில்ட்டன் இதைக் கூடிய திறமையோடு கையாண்

டுள்ளார் என்றும் வாதித்துள்ளார். அக்கால அரசியல் நிலையைப்பற்றி மில்ட்டன் கொண்டிருந்த ஆழமான அறிவு அவருடைய திறமைக்குக் காரணம் என்றும் கம்பனின் மேலோட்டமான அறிவு இக்காட்சியை விபரிக்கையில் அவருடைய திறமையின்மைக்குக் காரணமாக அமைந்தது என்றும் வலியுறுத்துகிறார்.

தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு என்ற ரீதியில் இந்நூல் ஓரளவு வெற்றி பெற்றுள்ளது என்று திடமாகக் கூறலாம். ஆசிரியரின் ஒப்பீடுகளின் விளைவாகக் கம்பனைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதோடு கம்பராமாயணமும் புதுமெருகு பெற்றுள்ளது. அறிவு முதிர்ச்சியையும் கூடிய நிதானத்தையும் ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வுபற்றிய தெளிவான அறிவையும் இந்நூல் பிரதிபலிக்கின்றது.

வரலாற்று ரீதியான ஆய்வின் வளர்ச்சியைப்பற்றியும் சென்ற அத்தியாயத்தில் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இத்தகைய இலக்கியப் போக்கினைப் பொறுத்த வரையில் ஓரளவு சிறப்புப்பெற்றுள்ள நூலாகக் கைலாச

பதியின் 'பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்' அமைந்துள்ளது. இதன் கண் வரலாற்று ரீதியான ஆய்வு மட்டுமல்ல இலக்கியத் திறனாய்வு மாக்ஸியக் கொள்கைகளை நோக்கி நகர்ந்து செல்கின்ற தன்மையையும் காணலாம்.

இந்நூலில் காணப்படும் கட்டுரைகள் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்பட்டுள்ள போதிலும் ஒரு பொதுக் குறிக்கோளைக் கொண்டுள்ளன. இந்நூலுக்கு ஒருமைப்பாட்டைக் கொடுக்கும் இந்த அடிப்படையானகோட்பாட்டை ஆசிரியரே தமது முன்னுரையில் விளக்கியுள்ளார். "பொருளாதார நிலை என்னும் அடித்தளத்தின் மேலேயே கலை, இலக்கியம், மொழி, தத்துவம், சமயம் முதலான மேற்றளங்கள் அதாவது தத்துவ வடிவங்கள் அமைகின்றன என்னும் நம்பிக்கையே கட்டுரைகளுக்கூடாக இழையோடி அவற்றிற்கு ஒருமைப்பாட்டை அளிக்கின்றன." 14

இந்நூலில் உள்ள கட்டுரைகள் யாவும் இக்கருத்

தீனையே சுற்றி வருகின்றன. அது மட்டுமன்று, இக்கட்டுரைகளில் இலக்கியத்தை அது தோன்றிய காலத்தோடு தொடர்புபடுத்தி நோக்கும் தன்மையையும் காணலாம். பல்லவர் காலத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட "நாடும் நாயன்மாரும்" என்னும் கட்டுரையை ஆராய்விடத்து இது புலனாகும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பல்லவர் காலம் பக்தி நெறிக் காலமாகவும் மதப்பூசல்கள் நிறைந்த காலமாகவும் காணப்பட்டது. இதன் விளைவாக இக்காலத்தில் பெருமளவு பக்தியிலக்கியம் எழுந்தது. சைவமும், வைணவமும், சமணத்தையும், பௌத்தத்தையும் வளரவிடாது எதிர்த்து நின்றமை இத்தகைய இலக்கியங்கள் எழுவதற்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்திருக்கலாம். ஆசிரியர் இக்காலப் பிரிவைப்பற்றி இரண்டு சுவாரஸ்யமான கேள்விகளை எழுப்பிப் பின்னர் வரலாற்று ரீதியாக இவற்றிற்கு விடை காண முயற்சித்துள்ளார். நாயன்மாரும்,

14 க. கைலாசபதி— "பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்" சென்னை 1966

ஆழ்வார்களும் தெய்வ அனுபவத்தினால் உந்தப் பட்டு, பக்திமேலீட்டினால் தேவாரங்களையும் பிரபந்தங்களையும் பாடினர் என்ற அபிப்பிராயம் பொதுவாக இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியரிடையே காணப்பட்டுள்ளது. இது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆயினும் இக்காரணம் மட்டுமே பக்தியிலக்கியத்தின் தோற்றத்துக்கு வழிகாட்டியிருப்பின் இவர்களுடைய தேவாரங்களில் சமணர்களை எதிர்க்கும் பெற்றி ஏன் காணப்படவேண்டும்? அது மட்டுமன்று அன்பைப் போதிக்கும் சைவரும், வைணவரும் வெளிப்படையாக சமணரைத் துன்புறுத்தவேண்டும் என்ற கருத்துப்பட ஏன் பாடியுள்ளனர்?

இரண்டாவதாக இலக்கிய உலகில் தமிழைப்பற்றிப் புதிய ஆர்வம் பிறந்ததோடு எளிமையான இசைப்பண்பு நிறைந்த தேவாரங்களைப் பொதுமக்கள் விளங்கும் வண்ணம் இக்காலக் கவிஞர் பாடினர். மேலும் தமிழ்மொழி காலத்தால் அழியாதது என்றும் இறைவனால் கொடுக்கப்பட்டது என்றும் புகழப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய மாற்றங்கள் இக்

காலப் பிரிவில் ஏன் திடீரென ஏற்படவேண்டும்?

இவற்றிற்கு ஆசிரியர் பகரும் விடை கவை மிக்கது. சங்ககாலத்தில் ஆரம்பிக்கும் இவ்வாசிரியர் அக்காலத்தில் பல குறுநிலத்தலைவர்கள் தமது ஆட்சியை வலுப்படுத்தும் பொருட்டு அடிக்கடி போர்களில் ஈடுபட்டனர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய குழப்பநிலை சமணரும், பௌத்தரும் தமிழ்நாட்டில் அஹிம்சை வழியினைப் போதிப்பதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலையை உருவாக்கிக்கொடுத்தது என்று கூறுகின்றார். ஆனால் இக்காலப்பிரிவில் தென் இந்தியாவில் பல மதங்களும் போட்டியின்றி விளங்கின என்றும் இவற்றிற்கிடையில் பூசல் காணப்பட்டமைக்கு ஆதாரங்கள் இல்லை யென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பல்லவர் காலத்திலோ இத்தகைய அமைப்புமுறை முற்றிலும் மாறுபடலாயிற்று. இக்காலத்தில் சமணரைக் கொண்ட வியாபார வர்க்கம் முதன்மை பெற சைவரைக்கொண்ட நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம் தாழ்ந்த நிலை எய்திற்று. விவசாயத்தை அடிப்படையாக

யாகக்கொண்டிருந்த பொருளாதாரம் மாறுபட்டு வர்த்தகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வர்க்கம் முதன்மை பெறலாயிற்று. இது விளைவாக வர்த்தகர்களே சமுதாயத்தில் செல்வாக்கு மிகுந்த பகுதியினராக விளங்கினர்; மன்னர்களும், இவர்களுக்கும் இவர்களுடைய மதத்துக்கும் தமது ஆதரவை நல்கினர். பெரும்பாலான மக்களும் மன்னன்வழி சென்றனர். சைவர்கள் பின்தங்கிய நிலையை அடைந்ததோடு பொருளாதாரத்தாக்கங்களுக்கும் உட்பட்டனர். வேறு வகையிற்கூறுவதானால் வர்த்தக வகுப்பினருக்கும், விவசாய சமூகத்திற்கும் இடையில் ஏற்பட்ட தகராறே மதப்பூசலாக உருவெடுத்தது. இத்தகைய தகராற்றினை இக்கால இலக்கியம் குறிப்பிடாத பொழுதிலும் பக்தியிலக்கியம் தோன்றுவதற்கு இத்தகைய பூசலே அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தது என்று ஆசிரியர் வாதிடுகின்றார். வர்த்தக வகுப்பினரின் மீது கண்ணப்பட்ட வெறுப்பே பக்தியிலக்கியத்தில் சமணர்மீது வெளிப்படும் வெறுப்பாக உருவாகியுள்ளது என்று இவர்குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழ் மொழியில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களும், தமிழ்மொழி பெற்ற ஏற்றமும், மக்களை ஒன்றுபடுத்த சைவரும் வைணவரும் எடுத்த முயற்சியின் விளைவாகும். புவியியல், சாதி வேற்றுமைகளைத் தாண்டி மக்களை ஒன்றுபடுத்தக் கூடிய ஒரு கருவியாகத் தமிழ் மொழியினைச் சைவரும், வைணவரும் கண்டனர். இக்காரணத்தினாலேயே அடியார்கள் தமிழுக்கு ஏற்றம் கொடுத்து அது இறைவனின் படைப்பென்று பாடினர் என்னும் பொருள்பட எழுதும் ஆசிரியர், இதை நிரூபித்தற் பொருட்டு பல மேற்கோள்களையும் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறாக ஆசிரியர் பல்லவர் கால இலக்கியத்தைப் புதிய முறையில் அணுகியுள்ளார். ஒரு பெரும் வரலாற்று இயக்கத்தின் விளைவு என்று இலக்கியத்தை நோக்கும் பண்பு தமிழ் இலக்கியத்திறனாய்வுக்குப் புதியது. ஆயினும் ஆசிரியர் தமது அபிப்பிராயங்களை வலியுறுத்தும் பொருட்டு இலக்கிய ஆதாரங்களை மட்டுமே துணையாகக் கொள்வது ஒரு குறைபாடாகக் காணப்படுகிறது.

இலக்கியத்தைக் காலப் பின்னணியில் நோக்குவது வரலாற்று ரீதியான ஆய் வாகும். ஆனால் இலக் கியத்தைப் பொருளாதார அமைப்போடும், வர்க்கப் போராட்டத் தோடும் தொடர்புபடுத்தி ஆராயும்போது அது மாக்ஸியத் திறனாய்வுக்கு அண்மையில் வருகிறது. ருஷ்ப திறனாய் வாளர் லுனசாஸ்கி (Lu-nacharsky) பின்வருமாறு கூறுகிறார்: "மாக்ஸியத் திறனாய்வாளர் முதற்கண் தாம் ஆராய எடுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் அதன் சமுதாயப் பின்னணிக்கும் இடையில் உள்ள தொடர் பை நிர்ணயிப்பர். மேலும் சமுதாய வாழ்க்கையின் மீது அந்நூல் கொண்டுள்ள தாக்கம் கவனிக்கப்படும். ஓர் இலக்கியத்தின் அடிப் படைச் சமுதாயப் போக்கு எங்ஙனம் அமைந்துள்ளது என்பதைக் கண்டு பிடித் தல் வேண்டும், அத்துடன் இப்போக்கு அத்தியாவசிய மானதா என்பதை நிர்ண யித்தல் வேண்டும். இறு தியாக ஓர் அடிப்படை யான சமுதாயப் பின்ன ணியை நிலைக் களனாக வைத்து நூலை மதிப்பிட முயலவேண்டும்" 15

இவ் வரைவிலக்கணத் தோடு கைலாசபதியின் கட்டுரையை ஒப்பிட்டு நோக்குகையில் நிச்சயமாக மாக்ஸியத் திறனாய்வின் சாயல் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். மாக் ஸிய அழகியற் கொள்கை தமிழுக்கு இன்னும் அறி முகமாகவில்லை என்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டிருந் தோம். ஆயினும் இத் தகைய முயற்சிகளை மாக் ஸியக் கொள்கைகளோடு இணைந்த திறனாய்வு என லாம்.

இத்தகைய இலக்கியத் திறனாய்வுப் போக்கு பெரும் பாலும் திருப்திகரமாக அமைந்துள்ளது. இலக் கியத் திறனாய்வின் ப் பொறுத்தவரையில் இது ஒரு வளர்ச்சிநிலை என்று கூறலாம்.

அத்தியாயம் 4

தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு நூல்கள் பற் றிய ஆய்வு.

1940ம் ஆண்டளவில் இலக்கியத் திறனாய்வு ஒரு முக்கிய நெறியாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ளமை தெளிவாகி யது. மேலும் ஏனைய நெறி

கள் போன்று இதற்கும் ஓரளவு தேர்ச்சி தேவைப்பட்டது. மனோதத்துவம், சமுதாயவியல், மாணுடவியல், மொழியியல் முதலியவற்றில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகள் யாவும் இலக்கியத் திறனாய்வில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்த இந்நெறியும் சாதாரண மக்களுக்கு எட்டாத கலையாக மாறலாயிற்று. இத்தகைய வளர்ச்சிகள் இரு முக்கியமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தின. முதலாவதாகப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திற்கு இது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இரண்டாவதாக இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றிய நூல்கள் பெருமளவில் வெளிவரலாயின.

முதன் முதலாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே இலக்கியத் திறனாய்வு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது என்பது குறிப்பிடற்பாலது. தென்னிந்தியப் பல்கலைக்கழகங்கள் இதன் பின்னர் இலக்கியத் திறனாய்வைக் சுற்பிக்கத் தொடங்கின. இத்தகைய வளர்ச்சிக்குத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை ஆற்றிய தொண்டு பெரியது. கவிஞராகவும் நாடகாசிரியராகவும் இருந்த இவர், மொழியியல்

விலும், வேறு பல துறைகளிலும், கொண்டிருந்த பாண்டித்தியம் இவருடைய முயற்சிக்குத் துணை நின்றது.

இவ்வேளையில் இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றிய நூல்கள் தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் பெருமளவில் எழுதப்படலாயின என்று குறிப்பிட்டிருந்தோம். இவற்றுள் ஞானசம்பந்தனின் 'இலக்கியக் கலை', வரதராஜனின், 'இலக்கிய மரபு', ரகுநாதனின், 'இலக்கிய விமர்சனம்', கைலாசபதியின் 'இலக்கியமும் திறனாய்வும்', வையாபுரிப்பிள்ளையின் 'இலக்கிய உதயமும்', 'காவிய காலமும்' ஜெகவீர பாண்டியனின் 'இலக்கியச் செல்வி' சுப்புரெட்டியாரின் 'கவிதைமனுவம்' கைலாசபதியும் முருகையனும் எழுதிய 'கவிதை நயம்', செல்வநாயகம் எழுதிய சில கட்டுரைகள் ஆகியன குறிப்பிடற்பாலன.

ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வாளரின் செல்வாக்கு இவர்களுடைய நூல்கள் யாவற்றிற்கும் பொதுவான ஒரு பண்பாகும். அபெரூம் பி, (Abercrombie), வீன்செஸ்

டர், ஹட்ஸன், நிச்சாட்ஸ், எம்பஸன் ஆகியோரது கருத்துக்கள் இவர்களுடைய நூல்களில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியது அ. ந. ஞானசம்பந்தனின் 'இலக்கியக் கலை' யாகும். இந்நூலில் இவர் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான சில பண்புகளை முன்வைத்து ஆராய்ந்து பின்னர் தனிப்பட்ட இலக்கிய வடிவங்களைக் கூர்ந்து நோக்கியுள்ளார். இலக்கியத் திறனாய்வும் தற்கால இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது என்று கூறும் இவர், இதற்குக் காரணம் காட்டுகையில் காலத்தின் தீர்ப்பினை இந்நூல்கள் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு இவர் குறிப்பிடும் இரண்டு விடயங்களும், விவாதத்திற்குரியவை. காலத்தின் தீர்ப்பு என்னும் கொள்கை இலக்கிய மதிப்பீட்டைப் பொறுத்தவரையில் பூரணமாக ஏற்கக்கூடியதொன்றன்று. ஒரு நூல் நிலைபெறுவதும், மறைவதும் பல காரணிகளில் தங்கியுள்ளது. சிறப்பான

நூல்கள் பல காலப்போக்கில் சாதாரண மக்களின் ஆதரவின்றி மறைய நேரிடலாம். அது மட்டுமல்ல மக்கள் தொகையினரின் விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கொண்டு இலக்கியத்தை மதிப்பிடுதல் விஞ்ஞானரீதியான முறையன்று.

இரண்டாவதாக இலக்கியத் திறனாய்வில் முற்கால இலக்கியம், தற்கால இலக்கியம் என்று வேறுபடுத்தி நோக்குவது அனாவசியமானது. தற்கால இலக்கியத்தை எங்ஙனம் ஆராய வேண்டுமோ அதேபோன்று முற்கால இலக்கியங்களுக்கும் விளக்கம் காண வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம். இலக்கியத் திறனாய்வு என்னும் கோட்பாடு இலக்கிய உலகினைப் பூரணமாக உள்ளடக்குகின்றது. ஏனெனில் இந்நெறி இலக்கிய மதிப்பீட்டினோடும், இலக்கிய ஈடுபாட்டினோடும் மட்டுமே தொடர்பு கொண்டுள்ளது எனலாம்.

ஞானசம்பந்தன், வின்செஸ்டர், நிச்சாட்ஸ் முதலியோரைப் போன்று 'கலைக்கல்கா கவே' என்னும் கொள்கையைப் பற்றி வாசித்து எந்த இலக்கியமும் மக்களின் வாழ்க்கையோடு தொடர்பின்றி

அழகியல் உணர்ச்சிக்கு மட்டுமே திருப்தி தருவதாக அமையின் அது சிறப்புப்பெற முடியாது என்றும் கூறுகிறார். ப்ராட்லி, எமர்சன், அபெகு ரெம்பி ஆகியோரது கருத்துக்களைத் தொட்டுச் செல்லும் இவர், இறுதி ஆய்வில் எந்த இலக்கியமும் மக்களின் வாழ்க்கையை உயர்த்தும் பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கவிதையைப் பற்றிய பகுதி ஓரளவு முழுமை பெற்றுள்ள பொழுதிலும் ஆங்காங்கே தெளிவின்மையும், தடம்புரளும் தன்மையும் காணப்படுகின்றன. பல ஆங்கில மூலங்களிலிருந்து பெற்ற 'அறிவை ஒரு பூரண வடிவில் அமைக்க முற்பட்டுள்ளமை இத்தகைய மயக்கத்திற்கு ஒரு காரணமாக அமைந்திருக்கலாம். அது மட்டுமல்ல, சில இடங்களில் போதிய ஆதாரங்களின்றிக் கொள்கைகளை மட்டும் விபரித்துச் செல்லும் ஒரு குறைபாட்டினையும் காணலாம்.

சுப்புரெட்டியாரின் 'கவிதை, அநுபவம்' மேற்கூறப்பட்ட நூலைவிடத்

திருப்திகரமாக அமைந்துள்ளது. இவருடைய நூலில் வின்செஸ்டரின் செல்வாக்கு வெள்ளிடைமலையாகவுள்ளது. குறிப்பாகக் கற்பனையைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து, 'படைப்புக் கற்பனை' 'இயைபுக் கற்பனை' 'கருத்து விளக்கக் கற்பனை' என்று இவர் வகுத்துள்ளமையிலிருந்து வின்செஸ்டரின் செல்வாக்கினைக் கண்டுபிடிக்கலாம்.

இந்நூலின் ஆரம்பத்தில் சுப்புரெட்டியார், திறனாய்வாளர் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் கவிதையின் தன்மைக்கு வரைவிலக்கணம் காண முற்பட்டனர் என்றும், இவர்களுடைய முடிவுகள் திருப்திகரமாக அமையவில்லை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்குப் பதிலாக இவர் கொடுக்கும் வரைவிலக்கணம் இவற்றைவிடக் குறைகள் உள்ளதாக அமைந்துள்ளது. கவிதையின் பொருளைப் பற்றி ஆராயும் இவர் எந்தக் கருப்பொருளையும் கற்பனை வளத்தோடு எழுதுமிடத்து அது கவிதையாகலாம் என்று வாதித்துள்ளார். அக் கருப்பொருள் மக்களுடைய வாழ்க்கையோடு தொடர்பு கொண்ட

டுள்ளதோ இல்லையோ என்பது முக்கியமானதல்ல என்று குறிப்பாகச் சொல்லுகிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட அநுபவத்தோடு கவிஞருக்கு ஏற்படும் உணர்ச்சி ஈடுபாடு முழுமையாக வாசகரை எட்டுமிடத்து அக் கவிதை வெற்றி பெறுகிறது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் கவிஞர் தொடர்பு கொள்ளும் முறை எவ்வளவு சிறப்பாக அமையினும் அவர் கூறும் அநுபவம் முக்கியத்துவம் பெறாத விடத்து அக்கவிதையினால் எவ்வித பயனுமில்லை என்பதை இவ்வாசிரியர் உணரவில்லை.

யாப்பியல் பற்றிய பகுதி திறமையாக எழுதப்பட்டுள்ளது. யாப்பிற்கும் பொருளுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பு நுணுகி ஆராயப்பட்டுள்ளது. முழுமையாக நோக்கின் இந்நூலில் மயக்கமும் தெளிவும் ஒருங்கே காணப்படுதலை அவதானிக்கலாம் சில விடயங்களைத் திறம்படக் கையாண்டுள்ள அதேவேளையில் ஆங்காங்கே அனாவசியமான விடயங்களையும் கூறியுள்ளார்.

கைலாசபதியும் முருகையனும் எழுதிய 'கவிதை நயம்' கவனத்தை பார்ப்ப

பதாக அமைந்துள்ளது. அதன் உரைநடை தெளிவாகவும் அமைதியாகவும் வளர்ந்து செல்கிறது. ஆய்வுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகள் வெகுவில் விளங்கக் கூடியதாகக் காணப்படுகின்றன. வரலாற்று ரீதியான ஆய்வு, விவரண ஆய்வு, மதிப்பீட்டு ஆய்வு ஆகிய முன்றினையும் இந்நூல் ஒருங்கிணைத்துள்ளது. ஆயினும் பெரும்பாலாகக் கவிதையைத் தனிப்பட்ட முறையில் ஆராயும் பண்பினையே இந்நூலில் காணலாம். ஒரு கவிதை இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளுக்கு அமைய எழுதப்பட்டுள்ளது என்ற ரீதியிலோ ஒரு காலப்பிரிவின் அறிவியல், சமுதாயச் சூழலின் விளைவாக எழுந்தது என்ற ரீதியிலோ நோக்காது அக்கவிதையின் பண்புகளை மட்டுமே கருத்திற்கொண்டு அதனை மதிப்பிட ஆசிரியர்கள் ஆங்காங்கே முயற்சித்துள்ளனர். இத்தகைய முறை I. A. ரிச்சாட்ஸ், தற்காலத் திறனாய்வாளர் (New Critics) ஆகியோரது கோட்பாடுகளைப் போன்று காணப்படுகின்றது.

சில சமயங்களில் வாழ்க்கை தொடர்பான

(Biographical criticism)

ஆய்வும் உதவியாக அமையலாம் என்பதை இவர்கள் காட்டியுள்ளார்கள். ஒரு கவிஞரின் வாழ்க்கையும், அவரை எதிர்நோக்கிய அநுபவங்களும் அவருடைய கவிதைகளில் பரிணமிக்கலாம் என்பதை இவர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். இவ்வாறு பல வகையான இலக்கியப் போக்குகளை உள்ளடக்கும் இந்நூல் கவிநயத்திற்கு ஓர் அறிமுகம் என்ற ரீதியில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இந்நூலின் பிற்பகுதியில் இலக்கியத் திறனாய்வில் பயிற்சிபெற விரும்புவோர்க்கு வழிகாட்டும் பொருட்டும் பல கவிதைகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய முறை I. A. ரிச்சாட்ஸின் 'Practical Criticism' என்னும் நூலைப் போன்று அமைந்துள்ளது.

செல்வநாயகத்தின் 'கவிதை நயம்' கவிதைகளை விளக்கிக்கொள்ளும் முறையினைப்பற்றி ஆராய்ந்துள்ளது இவர் விஞ்ஞான ரீதியான நடைக்கும் உணர்ச்சி ரீதியான நடைக்குமிடையில் உள்ள வேறுபாட்டினை

எடுத்துக்காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. எவ்வாறு விஞ்ஞானத்தில் கையாளப்படும் உரைநடை சில குறிப்பான விடயங்களைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றது என்றும், கவிதையில் கையாளப்படும் உணர்ச்சி ரீதியான நடை எவ்வாறு கற்பனையைத் தூண்டிப் பல விடயங்களைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றது என்றும் விளக்கியுள்ளார் இக்கோட்பாட்டினை I. A. ரிச்சாட்ஸ் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: "ஒரு விடயத்தைப் பற்றிய ஆதாரத்தைத் தரும் பொருட்டு ஒரு வசனம் எழுதப்படலாம். இதுவே விஞ்ஞான ரீதியான நடையாகும். ஆனால் அதே விடயம் தொடர்பான உணர்ச்சிகள், மனநிலை ஆகியனவற்றைப் பற்றி விளக்கும் பொருட்டும் ஒரு வசனம் எழுதப்படலாம். இதுவே உணர்ச்சி ரீதியான நடையாகும்" 16. மேற்கூறப்பட்ட கட்டுரையில் ஆசிரியர் தொடர்ந்து இரு கவிதைகளை ஆராய்ந்துள்ளார். இவர் கையாண்டுள்ள முறை I. A. ரிச்சாட்ஸின் முறையைப் போன்று அமைந்துள்ளது.

16. Richards I A. Principles of literary criticism

சொற்பிரயோகங்களைக் கூர்மையாக நோக்குவதன் மூலமாகக் கவிதையின் தரம் மதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஓசை, யாப்பு ஆகியவற்றை அணிநவன்களோடு சேர்த்து ஆசிரியர் ஆராய்ந்துள்ளார். கவிதையில் உபயோகிக்கப்படும் உவமையுருவகங்கள் பெரும்பாலும் அக்கவிதையினைத் தோற்றுவித்த பண்பாட்டுச் சூழலோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கும் என்றும் இவர் குறித்துள்ளார்.

'கம்பனில் ஒரு பாட்டு' 'சன்னுற்றான் வாலி' ஆகிய இரு கட்டுரைகளும் எவ்வாறு ஒரு கவிதையை நுணுகி ஆராயுமிடத்து அதன் கருத்தாழமம் அதில் ஏற்படும் உணர்ச்சிப் போராட்டங்களும் தெளிவாகும் என்பதை விளக்குகின்றன. பல்வேறு உணர்ச்சி மோதல்களும் எவ்வாறு இறுதியில் ஒருமைப்பாடு பெறுகின்றன என்று ஆசிரியர் விளக்குகையில் I. A. நிச்சாட்ஸ், நல்ல கவிதைக்கும், சிறந்த கவிதைக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை எடுத்துக் காட்டியமை நினைவுக்கு வராமல் இருக்க முடியாது. நல்ல கவிதை பெரும்பாலும் ஒர் உணர்ச்சியோடு

அல்லது ஒரு மனநிலையோடு தொடர்புள்ளது என்று நிச்சாட்ஸ் கூறியுள்ளார். இவர் மேலும் கூறுகையில் சிறந்த கவிதையானது பல உணர்ச்சி மோதல்களை உள்ளடக்கி இறுதியில் ஒருமைப்பாட்டை அடையும் என்று கூறியுள்ளார். வேறுபாடுகள் மறைய இறுதியில் கவிதை பூரணத்துவம் பெறுகிறது என்கிறார். 'கண்ணுற்றான் வாலி' இத்தகைய கோட்பாட்டை விளக்குவது போல அமைந்துள்ளது. இதே ஆசிரியர் எழுதிய 'கடலோசை', 'எது நல்ல உரைநடை' ஆகிய இரு கட்டுரைகளையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானதாகும். இலக்கியத் திறனாய்வாளர் பெரும்பாலும் உரைநடைத் திறனாய்வினைக் கையாளப் பின் தங்கியுள்ள வேளையில் இவ்விரு கட்டுரைகளும் இதனை மேற்கொண்டமை குறிப்பிடற்பாலது.

கவிநயத்தைப் பற்றி எழுதியுள்ள அறிஞர் பலர் தமிழில் கவிதை மரபினைக் கருத்திற்கொள்ளத் தவறியுள்ளனர். 'இலக்கிய மரபு' என்னும் பொருள்பற்றி மேலோட்டமான அபிப்பிராயங்களைக் குறிப்பிட முயற்சிப்பது கடின

மான் வீடயமான பொழுதிலும் தமிழ்க் கவிதை மரபு ஓரளவிற்கு ஆங்கிலக் கவிதை மரபினின்று வேறுபட்டுள்ளது என்று துணிவாகக் கூறலாம். தமிழில் பெரும்பாலான கவிதைகள் தொடர்ச்சியாக எழுதப்பட்டுள்ளமை யாவரும் அறிந்ததே. ஆனால் ஆங்கிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் பிரபல்யம்பெற்ற கவிதைகள் தனிப்பாடல்களாகவே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய பின்னணியில் எழுந்த கவிதைகளை ஆராய்வதற்கு ஏற்ற முறையிலேயே ஆங்கிலத்திறனாய்வு வளர்ந்துள்ளது. இக் காரணத்தினாலேயே றிச்சாட்ஸ், எம்ப்ஸன், ஓக்லன், லின்சாட் முதலிய திறனாய்வாளர் தனிப்பாடல்களை ஆராய்வதன் மூலமே இலக்கியத் திறனாய்வு என்னும் நெறியினைப் பேணியுள்ளனர். தமிழைப் பொறுத்த வரையில் திறனாய்வாளர் ஆங்கிலத்தினாய்வுக் கோட்பாடுகளைப் பெற்றுக்கொண்ட அதே வேளையில் இத்தகைய வேறுபாடுகளிற் போதிய கவனஞ் செலுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

இதைப் பற்றி மேலும் விபரித்துக் கூறுவதானால் ஆங்கிலத் திறனாய்வுக்

கோட்பாடுகள் தமிழிற் கையாளப்படலாமா என்ற கேள்வியும் எழுகின்றது. அதமட்டுமல்ல, சங்க காலத் தனிப்பாடல்களையும், பிற்காலத்தில் எழுந்த காவியங்களையும் ஒரே கண்ணோட்டத்துடன் அணுக முடியுமா என்பதையும் ஆராய வேண்டும். உதாரணமாகப் பெருங்காப்பியங்களை ஆராயுமிடத்து அவற்றின் பண்பாட்டுப் பின்னணி, சமுதாய அரசியல் நிலைமை ஆகியவற்றையும் மனத்திற்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறாக வெவ்வேறு இலக்கிய மரபுகள் வேறுபட்ட விளைவுகளை உருவாக்கலாம் என்பதைத் திறனாய்வாளர் பெரும்பாலும் மனத்திற்கொள்ளவில்லை. ஆங்கிலத்திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளை முழுமையாக ஏற்குமிடத்து இத்தகைய இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன.

தமிழ் இலக்கிய மரபினைப் பொறுத்தவரையில் மக்களுக்கு நன்றெறியைப் போதிக்கும் அறவொழுக்க நோக்கில் (didactic) குறிப்பிடத்தக்க அளவு பாடல்கள் எழுந்துள்ளன. முக்கியமாக சங்கமருவிய காலத்துப் பாடல்களுள் பெரும்பாலானவை இவ்

வாறு எழுந்தவை எனலாம். ஆயினும் இத்தகைய நோக்கம் கவிதைகளின் தரத்தைக் குறைக்கவில்லை என்பதும் கண்கூடு. இது இவ்வாறிருக்க ஆங்கில இலக்கியத்தில் இத்தகைய விளக்கத்தோடு எழுந்த கவிதைகள் மிகக் குறைவு. இத்தகைய நிலையில் சங்கம் மருவிய காலப்பாடல்களை எத்தகைய அளவுகோல் கொண்டு மதிப்பிட முடியும்? மக்களுக்கு நன்னெறியைப் போஷித்தலை நோக்கமாகக் கொண்டே கவிஞர்கள் சிறந்த கவிதைகளை எழுதுதல் கூடுமா? இவ்வாறான பிரச்சினைகளுக்கு விடை காணும் முயற்சி தமிழில் பெரும்பாலும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை எனலாம்.

தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வில் மேற்கூறப்பட்ட குறைபாடுகள் இருப்பினும் காலப்போக்கில் இந்நெறிவளர்ச்சி பெற்று இன்று தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு முக்கிய மரபாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

திறனாய்வாளர் நெறிபற்றி ஹெலன் காட்னர் 50-நிலையில் நின்று கூறுகையில் "கவிஞனுக்கும்

வாசகருக்குமிடையில் நடுநிலையாளனாகவும் இலக்கிய ஈடுபாட்டையும் பயிற்சி மாண்புகளையும் எடுத்துக் கூறுபவராகவும் திறனாய்வாளர் உள்ளார்" என்று கூறியுள்ளனர் 17

இத்தகைய மேலெழுந்தவாரியான வரைவிலக்கணத்தின் பின்னணியில் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு எத்தகைய தொண்டு ஆற்றியுள்ளது என்று கவனித்தல் பயன்தரும். முழுமையாக நோக்குமிடத்து இலக்கியயத் திறனாய்வு தமிழில் மேலும் வளரலாம் என்பது தெளிவாகும். திறனாய்வாளர் ஓரளவு தன்னம்பிக்கையும், முதிர்ச்சியும் கொண்டுள்ள பொழுதிலும் இன்னும் அவர்கள் பெரும்பாலாக ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வின் துணையையே வேண்டி நிற்கின்றனர்.

மேலும் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வாளரைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் பல மூலங்களில் இருந்து தமது கோட்பாடுகளை வகுத்துக் கொண்டுள்ளமையே ஒரு முக்கிய குறைபாடு எனலாம். பல இலக்கியப் போக்குகளை ஆராய்வதும் அவற்றைப் பின்

பற்றுவதும் தவறான முறையன்று. இதன் விளைவு தமிழுக்குப் பயன்தருவதாக அமையலாம். ஆனால் பெரும்பாலான திறனாய்வாளரோ அங்குமிங்குமாகத் தமக்கு விருப்பமான எண்ணங்களை மட்டுமே கைக்கொண்டுள்ள

குறிப்பு :

இத்தகைய கட்டுரையை அணுகுவதற்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தவர்கள் பேராசிரியர் ஹல்பே, கலாநிதி சிவத்தம்பி ஆகியோர். முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட போதும் பின்னர் திருத்தங்களோடு தமிழில் வெளியானபோதும் எனக்கு வழிகாட்டியவர் கலாநிதி சிவத்தம்பி அவர்கள். தனது சிரமத்தைப் பாராது கட்டுரையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தனது பரந்த அறிவை என்னோடு பங்கிட்டு உரிமையுடன் கண்டித்து இம்முயற்சிக்கு பக்கபலமாக இருந்த இவருக்கு என்னுடைய நன்றிபைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சந்திக்கும் போதெல்லாம் ஆலோசனைகள் பல கூறியும், கிடைத்தற்கரிய பல நூல்களைக் கொடுத்துதவியும் என்னை ஊக்குவித்த பேராசிரியர்

னர். வருங்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் திறனாய்வு முயற்சிகள் ஆங்கிலத் திறனாய்வின் பிரதிபலிப்பாக அமையாது சுயசிந்தனையின் விளைவாக அமைவது தமிழுக்குப் பயன் தருவதாக அமையும் என்பது கண்கூடு.

க. கைலாசபதி அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக. இம்முயற்சியில் பெருமளவு ஆக்கறை காட்டியவர்கள் திரு. ஆ. சிவநேசச், செல்வன் திரு. ஏ. ஜே. கனகரட்ன ஆகியோர். இலக்கணப் பிழைகளின்றி இக்கட்டுரை வெளிவருதல் வேண்டுமென்று தமது நேரத்தைப் பாராது கையெழுத்துப் பிரதியை திருமதி மௌனகுரு பார்வையிட்டார். கைம்மாறு கருதாத இவர்களுடைய உதவிக்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டோனளேன்.

முதலில் 'ஐக்கியதீபத்தில்' பிரசுரித்துப் பின்னர் இவ்வடிவில் திருத்தமாக அச்சிட்ட கட்டுறவுப்பதிப்பகத்தாருக்கும் 'ஐக்கியதீபம்' உதவி ஆசிரியர் திரு நவாலியூர் நடேசனுக்கும் நன்றி கூறுகின்றேன்.

1977 செ. கனகநாயகம்

யா. மா. ப. நோ. கூட்டுறவு அச்சகம் 532-77
